CHURCH WEEKLY

March 2021

An Ecumenical Publication from

THE ALWAYE FELLOWSHIP HOUSE

Church Weekly

Vol. 75
Issue 3
March 2021

An Ecumenical Publication from
THE ALWAYE FELLOWSHIP HOUSE

75th Year of Publication
FOUNDER CHIEF EDITOR : Sri. N.M. ABRAHAM
First Published : December 1946

Sri K.C. Chacko
Founder of the Church Weekly (1946)

CHURCH WEEKLY
C/o The Alwaye Fellowship House
Union Christian College P.O.
Alwaye - 683 102,
Kerala, South India.
Ph : 0484-2605630, 2606986

E-mail : churchweeklyafh@gmail.com
fellowshiphse@gmail.com
Chief Editor : mgk.afh@gmail.com
Website
www.alwayefellowshiphouse.com

SUBSCRIPTION RATES

	Inside India	
Single Issue	₹ 10.00	
Annual	₹ 100.00	
10 years	₹ 900.00	
Life (Patron)	₹ 10000.00	
	Outside India	
Annual	₹ 600.00	or 10 USD
10 years	₹ 6000.00	or 100 USD
Life (Patron)	₹ 60000.00	or 1000 USD

- *Articles, Advertisements and Letters may be sent to the Chief Editor. Photos and matrimonial requests are also welcome. (Full page Rs.1000, Half page Rs.500)*
- *All correspondence regarding subscription enquiries may be sent to the Circulation Manager.*

Read... Subscribe... Recommend...

മഹദ്‌വചനം

CELEBRATE YOUR LIFE, LIVE IT.
DON'T DIE BEFORE YOUR DEATH, WE ALL DIE !

Muniba Mazari

Born: 3 March 1987

Pakistani activist, anchor, artist, model, singer and motivational speaker.
National Goodwill Woman Ambassador of Pakistan in the U.N.
Among BBC's 100 'Inspirational Women of 2015.'
In the Forbes-30 under 30 list for 2016.
Paralysed and in a wheel chair since the age of 21, but hailed as the "Iron Lady of Pakistan."

ഈ ലക്കത്തിൽ

4	*Fellowship News*		
5	*മുഖമൊഴി*	**അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തിയും പോറസ് രാജാവും**	
7	*വിശുദ്ധവാര ചിന്തകൾ*	**ഹോശന്നാ! കർത്താവേ രക്ഷിക്ക...**	*Rev. Dr. Malhia Joshua*
9	*വിശുദ്ധവാര ചിന്തകൾ*	**പെസഹാ – നിത്യജീവന്റെ വിരുന്ന്**	*Fr. Nobin Philip*
11	*വിശുദ്ധവാര ചിന്തകൾ*	**ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച – എന്നും കരുണാർദ്രം ഈ മുഖം**	*Fr. Dr. K.M. George*
13	*വിശുദ്ധവാര ചിന്തകൾ*	**ഈസ്റ്റർ... പ്രത്യാശ... ഉറപ്പ്**	*Rev. Thomas Paul Ramban*
15	*ബൈബിൾ ചിന്തകൾ - 101*	**രക്താംബരധാരിയായ ക്രിസ്തു**	*Prof. M.Y. Yohannan*
17	*ക്രൈസ്തവദർശനം - 40*	**യേശുവിനെ ക്രൂശിക്കുവാൻ ഏൽപിച്ചുകൊടുത്തവർക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചു?**	*Prof. Dr. T.V. Thomas*
19	*70 years ago*	**വലിയ നോമ്പുകാലം**	*Church Weekly, 18 March 1951.*
21	*കൽപ്പടവുകൾ - 7*	**ആദാമും ഹവ്വായും**	*Fr. Johny George Cor-Episcopa*
25	*Reflections*	**The Purpose of Lent**	*Leela Kuruvilla*
27	*Kingdom of God - 2*	**The Secrets of the Kingdom of God**	*Dr. T. Jacob John, Vellore*
31	*Gleanings*	**Prima Donna and Programmatic Approaches in Scientific research**	*Dr. Raju K. John*
33	*Life Style*	**Fight Your Pride**	*Dr. Annie David*
35	*Last Page*	**Songs-Lyrics, Tunes & Singing**	*M.G. Kuruvilla*

Safe In the Arms of Jesus

എം.ജി. ജോർജ് മുത്തൂറ്റിന് ആദരാഞ്ജലികൾ

മരിക്കാൻ സമയമായിരുന്നില്ല... ശ്രീ. എം.ജി. ജോർജിന്റെ അവിചാരിതമായ മരണവാർത്ത കേട്ടപ്പോൾ തോന്നിയ പ്രതികരണമാണ്. സഭാ സാമൂഹ്യരംഗങ്ങളിലും വ്യവസായലോകത്തും കർമ്മ നിരതനായിരുന്ന ശ്രീ. ജോർജ്... ഡൽഹിയിൽ ജീവിക്കുമ്പോഴും നാടുമായുള്ള ബന്ധം കണ്ണിലെ കൃഷ്ണമണിപോലെ സൂക്ഷിച്ച മഹത് വ്യക്തി... കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ തോമ്മാശ്ലീഹായ്ക്ക് സമുചിതമായ ഒരു സ്മാരകം ഉണ്ടാക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ച് പ്രാരംഭപ്രവർത്തനങ്ങൾ നടത്തിയ വിശ്വാസി... വളരെ പറയാൻ ബാക്കിവെച്ച് പെട്ടെന്ന് കടന്നുപോയ ശ്രീ. ജോർജിന് ആദരാഞ്ജലികൾ...

RESIDENTS OF CHACKO HOMES

M.P. Jacob
Born : 18-06-1936
Died : 14-10-2020

Jacob Paul
Born : 01-12-1935
Died : 04-12-2020

Kuriappee Varkey
Born : 18-03-1932
Died : 12-02-2021

Aleyamma Lukose
Born : 24-02-1928
Died : 14-02-2021

Aleyamma Alexander
Born : 29-10-1931
Died : 25-02-2021

Elizabeth John
Born : 17-03-1940
Died : 02-03-2021

Remembered by the

Chacko Homes Family
Alwaye Fellowship House

• മുഖമൊഴി •

അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തിയും പോറസ് രാജാവും

യേശുതമ്പുരാന് ഭൂമിയിൽ സിംഹാസനമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് കർത്തൃശിഷ്യന്മാരായ പത്രോസിന്റെയും തോമസിന്റെയും പിന്നെ ഗ്രീക്കുനാമധാരികളായ മറ്റനേകം പൂർവ്വപിതാക്കന്മാരുടെയും പേരിലുള്ള സാങ്കൽപ്പിക സിംഹാസനങ്ങളിൽ വാണരുളുന്ന മഹാപുരോഹിതന്മാരും, വൈദികവൃത്തി കേവലം ഉപജീവനമാർഗ്ഗമാക്കിയ കുറെ ദേശത്തുപട്ടക്കാരും, "പ്രാർത്ഥനാലയങ്ങളെ കള്ളന്മാരുടെ ഗുഹകളാക്കിത്തീർത്ത" കുറെ കൈക്കാരന്മാരും (കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്ത് ഇത്രത്തോളമാക്കിയവർ), ന്യായാന്യായങ്ങൾ സാഹചര്യത്തിനനുസരിച്ച് വളച്ചൊടിച്ച് ഏദൻ തോട്ടത്തിലെ നന്മതിന്മകളുടെ തിരിച്ചറിവിന്റെ വൃക്ഷം തന്നെ വെട്ടിമാറ്റിയ കുറെ വക്കീലന്മാരും, ഇതെല്ലാം എന്തെന്നറിയാതെ അന്തം വിട്ടു നിൽക്കുന്ന ശേഷം ജനങ്ങളും കൂടിക്കണ്ടെന്നാൽ...

മേൽപ്പറഞ്ഞവരെല്ലാം കൂടിക്കണ്ടിട്ട് സമാധാനയജ്ഞങ്ങൾ എവിടെയെത്തി? 2017 ജൂലൈ മാസത്തിലെ സുപ്രീംകോടതി വിധിയോടെ അവസാനിക്കാമായിരുന്ന ഓർത്തഡോക്സ്-യാക്കോബായ വഴക്ക് "കെടാതെ ഞങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കും'' എന്നായതു മിച്ചം! തലമുറതലമുറയായി നിലനിൽക്കുന്ന ഈ വഴക്കിൽ ദൈവശാസ്ത്രമില്ല; ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ മേമ്പൊടി മാത്രം!! ആരംഭകാലഘട്ടം മുതൽ ബാവാക്കക്ഷി-മെത്രാൻ കക്ഷിയെന്നും കാതോലിക്കോസ്-പാത്രിയർക്കീസ് വിഭാഗമെന്നും മറ്റുമുള്ള പേരിൽ ചിലരുടെ ഭാവനയ്ക്കനുസരിച്ച് മലങ്കരസഭയിലെ 'ഭാഗമോ' 'വിഭാഗമോ' ഒക്കെയായി കഴിയുന്ന സഹോദരങ്ങളെ ലോകാന്ത്യംവരെ രണ്ടു സഭകളാക്കി നിർത്താനുള്ള വയറ്റിപ്പിഴപ്പിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം വിജയിക്കുന്നു. സാധാരണ വിശ്വാസികൾക്ക് ഈ രക്തത്തിൽ പങ്കില്ല. പക്ഷേ തലമുറകളായി അവരുടെ സിരകളിലേക്കു കുത്തിവെച്ചിരിക്കുന്ന വികലമായ സഭാചരിത്രം അവരുടെ തലച്ചോറിനെ മരവിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് ശരി... ഇതാണ് ശരി... എന്നു പറഞ്ഞ് തെറ്റുകളുടെ മാറാപ്പുകൾ നിത്യഭാരമായി അവരുടെമേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ഇന്നലെവരെ ഈ വിദ്വേഷചരിതത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്ന കുറെ വൈദികരും നേതാക്കന്മാരും പെട്ടെന്നൊരുദിവസം സഭാവിമർശകരായി മാറിയിരിക്കുന്നു. (കൈയടിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു ചെപ്പടിവിദ്യ!) ഇവർ പ്രവാചകശ്രേഷ്ഠരൊന്നുമല്ല; ഇന്നും സഭയെക്കൊണ്ട് ഉപജീവിക്കുന്ന ഇക്കൂട്ടർ അവരുടെ അതിജീവനത്തിന്റെ പുതിയ മാർഗ്ഗമായിക്കണ്ടിരിക്കുന്നത് സഭാവിമർശനമാണ്. ഇവർ തങ്ങളുടെ പ്രസംഗങ്ങൾ (ആകാശവെടി) നിർത്തിയിട്ട് എതിർഭാഗത്തുള്ള സമാന ചിന്താഗതിക്കാരുമായി കൂടിയാലോചിച്ച് തങ്ങൾ പ്രസംഗിക്കുന്നത് അൽപ്പമെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയിലാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പണ്ടേ സമാധാനമുണ്ടാകുമായിരുന്നു. ഇതിനിടെ ചില വിശദീകരണയോഗങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്; അവിടെ നടക്കുന്നത് വിശദീകരണമല്ല, 'വിഷ'ദീകരണമാണ്. മറവിയുടെ മാറാപ്പിൽ വിലയം പ്രാപിക്കേണ്ടതെല്ലാം ശവക്കുഴി തോണ്ടി അവർ പുറത്തെടുക്കുകയാണ്. തലമുറകൾ കാത്തുകാത്തിരുന്ന സമാധാനം കൈവന്നാൽ ഈ പ്രസംഗത്തൊഴിലാളികൾക്ക് പണിയില്ലാതാകും; ചിലരുടെ വരുമാനവും നിൽക്കും.

ഒരു വിദേശമേൽക്കോയ്മയുടെ ബാനറിൽ സ്വന്തം നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടി തങ്ങൾ ഇതുവരെ കാട്ടിക്കൂട്ടിയ പേക്കൂത്തുകൾ വെള്ളയും ചുവപ്പും പൂശി മറച്ചുവെച്ച്, മാറിയ സാഹചര്യത്തിൽ രക്തസാക്ഷികളായി അഭിനയിച്ച്, പരിശുദ്ധസഭയെ തെരുവിലേക്കു വലിച്ചിഴച്ച് നാണം കെടുത്തുന്ന നേതാക്കന്മാർ ഒരു വശത്ത്! അവർ ദൈവശക്തിയിലല്ല; രാഷ്ട്രീയശക്തിയിലാണ് ആശ്രയിക്കുന്നത്. അവർ സമാധാനത്തിനല്ല, തങ്ങളുടെ ലൗകികനിലനിൽപ്പിനാണ് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നത്. അതിനു പാവം ജനങ്ങൾ ബലിയാടാകുന്നു! പരസ്പര വൈരാഗ്യം ഊതിക്കത്തിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവർക്കു നിലനിൽപ്പില്ല. രാഷ്ട്രീയക്കാർ വരികയും പോവുകയും ചെയ്യും; അവരെ ആശ്രയിക്കുന്നവർക്ക് എന്നും കാലുമാറാനുള്ള ഗതികേടാണ് വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

കേസിൽ വിജയിച്ചവരുടെ കാര്യം അതിലും ദയനീയമാണ്. 2017 ജൂലൈ മാസത്തിൽ വന്ന സുപ്രീംകോടതിവിധിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഒന്നും ചെയ്യാതെ നിന്ന ഒരു കൂട്ടം നേതാക്കന്മാർ! ഒരു ചെറുവിരലനക്കിയാൽ തീരുന്ന കാര്യം തങ്ങളുടെ മൗനം കൊണ്ടു തകർത്തവർ! കേസ് ജയിക്കാൻ വേണ്ടി 1995 മുതൽ 2017 വരെ പ്രവർത്തിച്ചവർ തന്നെ ഇന്നു സമാധാനം ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ മുൻ കൈ എടുക്കുന്നു!! അതിലും ലജ്ജാകരം, ഇങ്ങനെയൊരു വിധി വന്ന വിവരം അറിയാത്ത മട്ടിൽ സാധാരണ കൂദാശകളും പെരുന്നാളുകളുമായി കഴിയുന്ന കുറെ മഹാപുരോഹിതന്മാരും വൈദികരും. അതോടൊപ്പം വിശുദ്ധമായ വിവരക്കേടുകൾ മാത്രം പറഞ്ഞ് സ്വയം കോമാളിവേഷം കെട്ടുന്ന ചില ഉന്നതസ്ഥാനീയരും! "ശൂന്യമാക്കുന്ന മ്ലേച്ഛത വിശുദ്ധസ്ഥലത്ത് നിൽക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ വായിക്കുന്നവൻ ചിന്തിച്ചു കൊള്ളട്ടെ." (മത്തായി 24:15/മർക്കോസ് 13:14) എന്ന് കർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. ഇത് ഇരു കൂട്ടർക്കും നന്നായി ചേരും!

ഇതിന് എന്താണൊരു പരിഹാരം? "ശേഷം ജനങ്ങൾ"ക്കാണ് അത് സാദ്ധ്യമാക്കുവാൻ കഴിയുക. കൊറോണാക്കാലം അതിനുള്ള വഴിമരുന്നിട്ടിരിക്കുന്നു. ഇനി കേസിന്റെ നടത്തിപ്പിനായി ഒരു രൂപാ പോലും കൊടുക്കില്ല എന്ന് സഭാമക്കൾ തീരുമാനിക്കട്ടെ. ആരാധനയ്ക്കും ജീവകാരുണ്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും മാത്രം സഹകരിക്കുക. ഒരു തൊഴിലും ചെയ്യാതെ പള്ളിയെക്കൊണ്ട് ജീവിക്കുന്നവരുടെ അന്നം മുട്ടട്ടെ. ജനങ്ങളെ തമ്മിലടിപ്പിക്കുന്നവർ പട്ടിണിയാകട്ടെ. ആഡംബരങ്ങൾക്ക് അറുതി വരട്ടെ. അതോടെ ജനങ്ങളെ മണ്ടന്മാരാക്കുന്നവരെല്ലാം തെരുവിൽ നിന്നും പള്ളിയിലേക്കു തിരികെ വരും. തങ്ങൾ നശിപ്പിച്ച പള്ളികൾ അവർ കണ്ണീരോടെ നോക്കിനിൽക്കും. ഇത്രയും നാൾ വിശ്വാസികളെ കുരങ്ങു കളിപ്പിച്ച നേതാക്കന്മാർ ജനങ്ങളുടെ ഔദാര്യത്തിനായി കാത്തുനിൽക്കും. അതോടെ അസാദ്ധ്യമെന്നു നാം കരുതുന്ന സമാധാനം സുസാദ്ധ്യമാകും. ഇനിയും പണം കൊടുത്ത് ഇവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചാൽ ഈ തലമുറയിലും സമാധാനം ഉണ്ടാകുകയില്ല. ഇനിയും അയോഗ്യകരങ്ങളിലേക്കു പണം ഒഴുകിയാൽ പിന്നെ രക്തപ്പുഴ മാത്രം! നാം വിശ്വസിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗവും നരകവും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇവരെല്ലാം ഒരുനാൾ തമ്പുരാനോടു കണക്കു പറയുന്നത് നാം കാണും. ഇനി ഈ വഴക്ക് ആർക്കുവേണ്ടി എന്നുറക്കെ ചോദിക്കുന്ന ഒരു തലമുറ ഉയർന്നു വരും.

നമ്മുടെ നേതാക്കന്മാരിൽ വിശ്വാസം അർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്നു. ഒന്ന്, ചരിത്രത്തിൽ നിന്ന്: ഝലം-ചീനാബ് നദിക്കരയിൽ നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ (ബി.സി. 326) തോറ്റ് ബന്ധനസ്ഥനായി തന്റെ മുമ്പിൽ നിന്ന പോറസ് രാജാവിനോട് മഹാനായ മാസിഡോണിയൻ ചക്രവർത്തി അലക്സാണ്ടർ ചോദിച്ചു: "ഞാൻ താങ്കളെ എന്തു ചെയ്യണം?" പോറസ് പറഞ്ഞു: "ഒരു രാജാവ് മറ്റൊരു രാജാവിനോട് എന്നപോലെ പെരുമാറുക." യുദ്ധം ജയിച്ച അലക്സാണ്ടർ രാജ്യം പോറസിനു വിട്ടു കൊടുത്തു. ജയിച്ചവർ തോറ്റവരോട് മാന്യമായി പെരുമാറണമെങ്കിൽ തോറ്റവർ തോൽവി അംഗീകരിക്കണം. വാസ്തവത്തിൽ ഇരുകൂട്ടരും ഇതിൽ പരാജയപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. വഴിയിൽ കിടന്ന് പുലഭ്യം പറയുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയും വേഗം തമ്മിൽ നിരപ്പാകുവാൻ ഈ നോമ്പുകാലം ഇരുകൂട്ടരെയും സഹായിക്കട്ടെ.

ഇനി വിശുദ്ധ ബൈബിളിൽ നിന്ന്: രണ്ട് അമ്മമാരും ഒരു കുഞ്ഞും: (1 രാജാക്കന്മാർ 3:16-28). ഒരേ കുഞ്ഞിന്റെ അവകാശവാദവുമായി രണ്ട് അമ്മമാർ ശലോമോൻ രാജാവിനെ സമീപിച്ചു. തർക്കം മുറുകിയപ്പോൾ, കുഞ്ഞിനെ രണ്ടായി പിളർന്ന് പകുത്ത് രണ്ടു പേർക്കുമായി കൊടുക്കുവാൻ രാജാവ് കൽപ്പിച്ചു. ആ സമയം കുഞ്ഞിന്റെ യഥാർത്ഥ അമ്മ "ജീവനുള്ള കുഞ്ഞിനെ പിളർക്കരുതേ" എന്നു നിലവിളിച്ചു. ഈ നിലവിളി നമ്മുടെ പിതാക്കന്മാരുടെയും നേതാക്കന്മാരുടെയും കപ്പലിലുറങ്ങുന്ന എല്ലാ യോനാമാരുടെയും കാതുകളിൽ മുഴങ്ങട്ടെ. ഇനിയെങ്കിലും തങ്ങൾ പറയുന്നതും ചെയ്യുന്നതും അവർ തിരിച്ചറിയട്ടെ. ക്രിസ്തുവിന്റെ ശരീരമായ തിരുസഭയെ വാളിനു വെട്ടി പിളർക്കരുതേ... സഭാമക്കളെ പിരിക്കരുതേ... എന്നു വിശ്വാസികൾ നിലവിളിക്കുന്നു.

ഇതു സമാധാനം ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള അവസാന അവസരമാണ്. അടുത്ത തലമുറയ്ക്കു കൊടുക്കുവാൻ നമ്മുടെ കൈവശമുള്ള ഏറ്റവും വലിയ സമ്മാനമാണ്, അനുഗ്രഹമാണ്, ഈ സമാധാനം! അതു സാദ്ധ്യമാകട്ടെ - ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഈ ഇരുപത്തൊന്നാം വർഷത്തിൽ...! ◎

വിശുദ്ധവാര ചിന്തകൾ
Rev. Dr. Malhia Joshua

ഹോശന്നാ! കർത്താവേ രക്ഷിക്ക...

ഭാരതത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരം കൊടുമ്പിരിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ദേശീയത്വം (nationalism) വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന ഉപ്പുസത്യാഗ്രഹവും അതിലേക്കു നയിച്ച ദണ്ഡിയാത്രയും മുഖ്യപങ്കു വഹിച്ചു. ഗാന്ധിജിയുടെ ആഹ്വാനമനുസരിച്ച് നാടിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും ആളുകൾ യാത്ര തിരിച്ചു. അതിൽ, തമിഴ്നാട്ടിൽ നിന്നുമുള്ള യാത്ര ആരംഭിച്ചത് തിരുച്ചിറപ്പള്ളിയിൽ നിന്നായിരുന്നു. ആ ചരിത്രസംഭവത്തിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ഇന്നും അവിടെ രണ്ടു സ്തൂപങ്ങൾ ദർശിക്കുവാൻ സാധിക്കും. പ്രസ്തുത സംഘം വേദാരണ്യം എന്ന തീരദേശ പട്ടണത്തിലേക്കു നീങ്ങുമ്പോൾ നേതൃസ്ഥാനത്തുണ്ടായിരുന്ന സർദാർ വേദരത്തിനംപിള്ളൈ മറ്റൊരു സ്വാതന്ത്ര്യസമരസേനാനിയും കവിയുമായിരുന്ന നാമക്കൽ കവിഞ്ജറോട് ആളുകളെ രസിപ്പിക്കുന്നതിനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി ഒരു പാട്ട് പാടാൻ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ദ്രുതകവനപാടവം ഉണ്ടായിരുന്ന നാമക്കൽ കവിഞ്ജർ ദേശീയത്വം നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഒരു പാട്ട് ഇങ്ങനെ പാടി, “കത്തിയിൻറി, രത്തമിൻറി യുത്തം ഒൻറ് വരുകിത്” (ആയുധമോ രക്തച്ചൊരിച്ചിലോ ഇല്ലാത്ത ഒരു യുദ്ധത്തിലേക്ക് ഞങ്ങളിതാ തയ്യാർ). ചരിത്രം പറയുന്നത്, കാട്ടുതീ കണക്കെ അതിവേഗം വ്യാപിച്ച, യുദ്ധഗാനത്തിനു സമാനമായ ആ പാട്ടിന്റെ സ്വാധീനംകൊണ്ട് ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടു എന്നാണ്.

ഇതിനു സമാനമായ ഒരു ഘോഷയാത്രയാണ് ഹോശന്നാ ഞായറാഴ്ചയിലെ ചിന്തയ്ക്ക് ആസ്പദമായ സംഭവം. മത്തായി 21:1-11, മർക്കൊസ് 11:1-11, ലൂക്കൊസ് 19:29-44, യോഹ 12:12-19 എന്നീ സുവിശേഷഭാഗങ്ങളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് യേശു തന്റെ മൂന്നര വർഷക്കാലത്തെ ശുശ്രൂഷ പൂർത്തിയാക്കിയിട്ട് ബേത്ഫാഗ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽനിന്നും യെറുശലേമിലേക്കു നയിച്ച രക്തരഹിത ജൈത്രയാത്രയുടെ വിവരണമാണ്. ഒലിവുമലയുടെ കിഴക്കെ ചെരിവിൽ കെദ്രോൻ തോടിനരികെയുള്ള ഒരു ഗ്രാമമാണ് ബേത്ഫാഗ. യെറുശലേമിലേക്ക് ഇവിടെനിന്നും ഉദ്ദേശം 10 കി.മീ. ദൂരമുണ്ട്. ഇത്രയും ദൂരമാണ് യേശു കഴുതപ്പുറത്ത് സഞ്ചരിച്ചത്.

സമാധാനകാലത്ത് രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും സഞ്ചാരത്തിനു കഴുതയെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഉൽപ്പ. 22:3 ലെ അബ്രാഹാമിന്റെ ബലിയോടനുബന്ധിച്ചും സംഖ്യാ. 22:28 ലെ സംസാരിക്കുന്ന കഴുതയുടെ കാര്യത്തിലും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നു. കഴുതപ്പുറത്തു സഞ്ചരിക്കുന്നത് പദവിയുടെയും പ്രതാപത്തിന്റെയും മുദ്രയായി കണക്കാക്കിയിരുന്നു. ദാനമായി ലഭിച്ച കഴുതയ്ക്ക് കർത്താവ് വലിയൊരു പദവിയും സ്വാതന്ത്ര്യവും കൊടുത്തു: യേശു അതിന്മേൽ യാത്ര ചെയ്തു എന്ന പദവി! ഏത് വൃത്തികെട്ട വഴിയിലും സഞ്ചരിക്കുന്ന കഴുത ഇപ്പോൾ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട പാതയിലൂടെ നട കൊള്ളുന്നു. ആരും ഒരിക്കലും കയറാത്ത മൃഗത്തെയാണ് കർത്താവ് ഉപയോഗിച്ചത്. ശുദ്ധീകരണ കർമ്മത്തിനുപയോഗിക്കുന്ന ചുവന്ന പശുക്കിടാവിനെ ഇക്കാര്യം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. (സംഖ്യാ. 19:2; ആവ. 21:3) “ഹോഷിഅന്നാ” എന്ന എബ്രായപദത്തിനു ‘ഇപ്പോൾ രക്ഷിക്കേണമേ’ എന്നാണ് ധാത്വാർത്ഥം. എന്നാൽ യേശുവിന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കും ഘോഷയാത്രയ്ക്കുപയോഗിക്കുന്ന

'ഹോശന്നാ' എന്ന സ്തുതിവാക്കായി അത് പരിണമിച്ചിരുന്നു. "ദാവീദുപുത്രനു സ്തുതി" എന്നാണ് ആർത്തു വിളിച്ചവർ ഉദ്ദേശിച്ചത്. 'ഹോശന്നാ' എന്ന പദം ഉണർത്തുന്ന ചില ചിന്തകൾ ശ്രദ്ധിക്കാം.

1. ഹോശന്നാ! കർത്താവേ, യുദ്ധങ്ങളുടെയും സംഘട്ടനങ്ങളുടെയും ലോകത്തുനിന്ന് ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കേണമേ (Hosanna! Lord, save us from the world of wars and conflicts) (സെഖ. 9:1-12):

ബാബിലോണ്യ അധിനിവേശംകൊണ്ട് നശിപ്പിക്കപ്പെട്ട യെറുശലേം ദേവാലയത്തിന്റെ പുനർനിർമ്മാണത്തിനായി യിസ്രായേൽ ജനങ്ങൾ ഒരുമ്പെടുമ്പോഴാണ് സെഖര്യാവിന്റെ പ്രവചനപുസ്തകം രചിക്കപ്പെടുന്നത്. പ്രവാസകാലം കഴിഞ്ഞു; ജനങ്ങൾ മടങ്ങി യെറുശലേമിലെത്തി. പക്ഷേ, കാര്യങ്ങളെല്ലാം താറുമാറായിക്കിടക്കുന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെയും തടവുജീവിതത്തിന്റെയും മരവിപ്പിക്കുന്ന ഓർമ്മകൾ അവരുടെ മനസ്സിൽ നിന്നും മാഞ്ഞിട്ടില്ല. പ്രവാസത്തിനുശേഷം ജനത്തിനു ലഭിക്കാനിരിക്കുന്ന ആശ്വാസത്തിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങളാണ് ദൈവം പ്രവാചകനിൽ കൂടെ നൽകുന്നത്. അതായത്, തന്റെ ജനത്തെ പീഡിപ്പിച്ച രാഷ്ട്രങ്ങളെ ന്യായം വിധിച്ച് യെറുശലേമിൽ സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കും; എന്നാൽ, ഈ നീതിനിർവ്വഹണം നടപ്പാക്കപ്പെടുന്നത് മറ്റൊരു യുദ്ധംകൊണ്ടോ സംഘട്ടനംകൊണ്ടോ അല്ല, പിന്നെയോ പരമമായ സമാധാനംകൊണ്ട്! അതു നടപ്പിൽ വരുത്തുന്ന വ്യക്തിയെപ്പറ്റി 9-ാം വാക്യത്തിൽ പറയുന്നു: "ഇതാ, നിന്റെ രാജാവ് നിന്റെ അടുക്കൽ വരുന്നു; അവൻ നീതിമാനും ജയശാലിയും താഴ്മയുള്ളവനും ആയി കഴുതപ്പുറത്തും പെൺകഴുതയുടെ കുട്ടിയായ ചെറു കഴുതപ്പുറത്തും കയറിവരുന്നു." സെഖര്യാവിന്റെ വാഗ്ദാനം തുടരുന്നു: യുദ്ധസാമഗ്രികൾ എല്ലാം നീക്കപ്പെടും; മശിഹായുടെ ഭരണം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നത് കായികശക്തികൊണ്ടല്ല; ആ ഭരണം നിലനിർത്തുന്നത് സൈന്യപ്രതിരോധം കൊണ്ടുമല്ല. തന്റെ ഭരണം അവൻ ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിപ്പിക്കും. ഇന്നും നാശകരമായ ആയുധങ്ങൾ ദൈവികസൃഷ്ടിയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ നിഷേധിക്കുമ്പോൾ നമുക്ക് പ്രാർത്ഥിക്കാം: കർത്താവേ, ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കേണമേ.

ഇന്ന് മനുഷ്യവർഗ്ഗം മുഴുവനും 'കോവിഡ് 19' എന്ന മഹാമാരിയോട് സന്ധിയില്ലാ സമരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കയാണല്ലോ. കൊറോണ വൈറസിന്റെ ജനിതക പരിണാമ സാധ്യതകളെക്കുറിച്ചും കോവിഡാനന്തര ശാരീരിക വൈഷമ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഭയാനകമായ മറ്റു വൈറസുകളുടെ വരവിനെക്കുറിച്ചും അനിശ്ചിതത്വം നിലനിൽക്കുമ്പോൾ നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം: കർത്താവേ! ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കേണമേ!

2. ഹോശന്നാ! കർത്താവേ, സമൂഹത്തിലെ അടിച്ചമർത്തുന്ന ഘടനകളിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കേണമേ (Hosanna! Lord, save us from the oppressive structures in the society) (ലൂക്കൊ. 19:29-40).

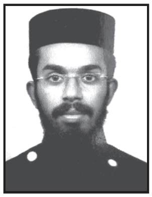
യെഹൂദ പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് കുരുത്തോല ആഘോഷത്തിന്റെ അടയാളമാണ്; റോമാപാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് വിജയത്തിന്റെ അടയാളവും. ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികൾ കുരുത്തോല ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് വിശ്വാസികൾക്ക് അവിശ്വാസികളുടെ ആത്മാക്കൾക്കു മേലുള്ള വിജയത്തിന്റെ അടയാളമായിട്ടാണ്; ക്രിസ്തീയ രക്തസാക്ഷികളെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് കൈയിൽ കുരുത്തോലയുമായിട്ടും- ആത്മാവിനു ജഡത്തിന്മേലുള്ള വിജയം പ്രകടമാക്കുന്നതിന് അത് ഉപകരിച്ചു. യേശുവിനെ സ്വാഗതം ചെയ്ത് ആർത്തു വിളിക്കുന്ന ജനസമൂഹത്തിനു യേശുവിന്റെ വാക്കുകളും ശുശ്രൂഷയും നല്ല പരിചയമുണ്ട്. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിൽ കോളനിനിവാസികളെപ്പോലെ പലതരത്തിലുള്ള ചൂഷണത്തിനു വിധേയരായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന ജനം - അന്നത്തെ മത സാമൂഹ്യ രാഷ്ട്രീയ മേഖലകളിൽ ഒതുക്കപ്പെട്ട് കഴിഞ്ഞിരുന്ന ജനം - നൂറ്റാണ്ടുകൾ ദീർഘിച്ച വൈദേശിക മേലാളത്തത്തിന്റെ വീർപ്പുമുട്ടിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യവും ആത്മിക പുനരുദ്ധാരണവും നേടിത്തരുവാൻ കരുത്തനായ ഒരു നേതാവിനെ പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരുന്നു; അതാണവരുടെ മ്ശിഹാ/രക്ഷകൻ. യേശുവിൽ അത്തരം ശക്തമായ വ്യക്തിത്വത്തെ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞ ജനം അദ്ദേഹത്തെ ആർപ്പോടെ സ്വീകരിക്കുന്നു.

ഇന്ന് നാമും ആ ജനത്തോടൊപ്പം 'ഹോശന്നാ' ആർപ്പുവിളിയിൽ പങ്കുചേരുമ്പോൾ നാം നേരിടുന്ന

(ശേഷം പേജ് 10-ൽ)

വിശുദ്ധവാര ചിന്തകൾ
ഫാ. നോബിൻ ഫിലിപ്പ്

പെസഹാ – നിത്യജീവന്റെ വിരുന്ന്

പഴയനിയമ ചരിത്രത്തിലെ അവിസ്മരണീയമായ പുറപ്പാടിന്റെ പുനർവായന മർക്കോസിന്റെ മാളികയിൽ നാം കാണുന്നു. പഴയനിയമത്തിലെ മിസ്രേമ്യ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നുള്ള വിമോചനം നമ്മുടെ ആത്മികജീവിതത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന മനോഹരമായ ഒരേടാണ്. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട സംഭവങ്ങൾ നമ്മെ ആകാംക്ഷാഭരിതരാക്കുകയും ത്രസിപ്പിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ട്. സംഹാരദൂതനിൽ നിന്ന് രക്ഷ നേടാൻ വാതിൽപ്പടിയിൽ രക്തം പുരട്ടണം; ആ രക്തം ചൊരിഞ്ഞ കുഞ്ഞാടിന്റെ മാംസം ഭക്ഷിക്കണം. അവിടെ യഹോവയായ ദൈവം ആവശ്യപ്പെടുന്ന ചില ഒരുക്കങ്ങളുണ്ട്: "അര കെട്ടിയും, കാലിന്ന് ചെരിപ്പിട്ടും, കൈയിൽ വടി പിടിച്ചും കൊണ്ട് നിങ്ങൾ തിന്നേണം." ഇവിടെ ആവശ്യപ്പെടുന്ന പലതും ഒരിക്കലും അത്താഴവിരുന്നുകൾക്കു നിരക്കാത്തതാണ്. എന്താണിതിന്റെ അർത്ഥം എന്ന ചിന്ത നമ്മെ ആശയക്കുഴപ്പത്തിൽത്തന്നെ എത്തിച്ചേക്കാം. ഈ ലോകജീവിതം ക്ഷണികമാണെന്നും ശാശ്വതമല്ലെന്നും ഇത് നമ്മെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ യാത്രയിൽ വേണ്ടുന്ന ജാഗ്രതയുടെ സൂചനകളാണ് ചെരിപ്പും വടിയുമെല്ലാം.

പുതിയനിയമ പെസഹാ ഇതിന്റെ പൊരുൾ നന്നായി തെളിയിച്ചുതരുന്നു – സർവ്വ ശക്തനെ ഉപേക്ഷിക്കയും താൽക്കാലികനേട്ടങ്ങൾക്കായി മറുവഴികൾ തേടിപ്പോകയും ചെയ്ത മനുഷ്യൻ ദൈവത്തിൽ നിന്നകന്നു. ഈ മാറ്റം ദാരുണമാണ്. ഇതിനെ നികത്താൻ ദൈവത്തിന്റെ സ്നേഹം നിർബന്ധിതമായി; സ്വർഗ്ഗം വെടിഞ്ഞ് ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ച ദൈവപുത്രൻ നമ്മെ വീണ്ടെടുക്കാൻ തയ്യാറായി കടന്നു വന്നു; രക്ഷാപദ്ധതി തയ്യാറാക്കിയവൻ ഭൂത വർത്തമാന ഭാവി കാലങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത് പെസഹാ നവ അനുഭവമാക്കിത്തീർത്തു. അത് പാപത്തിന്റെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് മനുഷ്യനെ വിടുവിച്ചു. ചരിത്രത്തിന്റെ ആവർത്തിച്ചുള്ള കേവല സ്മരണയിൽ നിന്നും ആചാരപരമായ നടപടികളിൽ നിന്നും മാറി അതിനെ അനുഭവത്തിന്റെ ശുശ്രൂഷയാക്കിത്തീർത്തു. "ഇത് നിത്യജീവൻ വിളമ്പുന്ന മേശ" എന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ചു.

പെസഹാനുഭവത്തിലും ജാഗ്രത പുലർത്തേണ്ട ചില സൂചനകൾ നാം കാണുന്നുണ്ട്. എല്ലാ ഒരുക്കങ്ങളും പൂർത്തിയായി; പക്ഷെ ശിഷ്യന്മാരുടെ ഇടയിലെ ചർച്ചാവിഷയം തങ്ങളിൽ വലിയവൻ ആരെന്നാണ്. ഉത്തരമില്ലാത്ത ഈ പ്രതിസന്ധിക്ക് ക്രിസ്തു പ്രവൃത്തികൊണ്ട് മറുപടി നൽകി. ശിഷ്യരുടെ പാദങ്ങൾ കഴുകിയിട്ട് അവൻ ചോദിക്കുന്നു:

നിനക്കിതുപോലെ തലകുനിക്കാൻ കഴിയുമോ? നിനക്ക് സഹോദരന്റെ പാദങ്ങൾ കഴുകാൻ സാധിക്കുമോ? നിനക്ക് കഴുകിയ പാദങ്ങൾ ചുംബിക്കാൻ സാധിക്കുമോ?

സുവിശേഷങ്ങളിലെ ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായ രംഗവും ആഴമുള്ള വാചകവും ഇതാണ്. "അപ്പ

മെടുത്ത് ഇത് എന്റെ ശരീരം; പാനപാത്രമെടുത്ത് ഇത് എന്റെ രക്തം'' എന്ന് പറഞ്ഞ് ശിഷ്യർക്ക് നൽകിയിട്ട് അവരോട് പറയുന്നു: ഇവ കരുതൽധനമായി വയ്ക്കേണ്ട ഒന്നല്ല, അനുഭവമായിത്തീരേണ്ട ദൈവബന്ധത്തിന്റെ ചരടാണ്. ക്രിസ്തു ശരീരത്തിൽ ഒട്ടിച്ചുചേർക്കപ്പെടുന്നു. പക്ഷെ ഓർക്കണം, ഇവിടെയും ഒരു ദുരന്തം ഒളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആദ്യകുർബാന കൈക്കൊണ്ട യൂദാ ഇരുളിലേക്ക് മറഞ്ഞു എന്ന ഭാഗം ധൈര്യമുള്ളവർ മാത്രം വായിക്കുക. എത്രമാത്രം ജാഗ്രതയും, വിശ്വാസവും, ഒരുക്കവും, ഭക്തിയും പുലർത്തി എടുക്കേണ്ട ഒരു ഉടമ്പടിയാണിത്. ഭക്തിയോടെ നിർവ്വഹിക്കുന്ന ഒരുവന് അന്തമില്ലാത്ത അനുഗ്രഹത്തിന്റെ നീർച്ചാലുകളാണ് ഇതിലൂടെ ഒഴുകുന്നത്. നമ്മുടെ അധരങ്ങളിൽ തിരുശ്ശരീരരക്തങ്ങൾ വയ്ക്കുന്ന പുരോഹിതൻ അത് വ്യക്തമായി പറഞ്ഞുതരുന്നുണ്ട്.

"കടങ്ങളുടെ പരിഹാരവും, പാപങ്ങളുടെ മോചനവും" - ഇവ ഉൾക്കൊണ്ട നാം എത്ര മാത്രം ക്രിസ്തുവിനോട് ഒട്ടിച്ചു ചേർക്കപ്പെട്ടുവെന്നും, ആചാര അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്കപ്പുറം എത്രമാത്രം ദൈവസ്വഭാവത്തിൽ കൂട്ടാളികളായി എന്നും നമുക്കു സ്വയം പരിശോധിക്കാം.

ദൈവം അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ, ◎

(പേജ് 8 തുടർച്ച) ***(ഹോശാന്നാ..)***

ദുസ്സഹമായ/മർദ്ദനാത്മകമായ മത, സാമൂഹ്യ, രാഷ്ട്രീയ ഘടനകളിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യവും വിജയവും ലഭിക്കും എന്ന് പ്രതീക്ഷയോടെ കാത്തിരിക്കുന്നു. സ്ഥാപനവൽക്കരിക്കപ്പെട്ട ആധുനികസഭ അതിന്റെ ആസ്തിയും കെട്ടുറപ്പും സ്വാധീനവും കൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയ പാർട്ടികളെയും വെല്ലുന്ന ശക്തി കേന്ദ്രങ്ങളായി മാറിയിരിക്കുമ്പോൾ അതേ സഭ ആരാധിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ ലാളിത്യവും നുറുക്കപ്പെട്ട ശരീരവും പകർന്നുതരുന്ന ശക്തിയുടെ വ്യാപ്തി ഗ്രഹിക്കുവാൻ നാം ആർത്തുഘോഷിക്കണം: "ഹോശന്നാ, കർത്താവേ ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കേണമേ!"

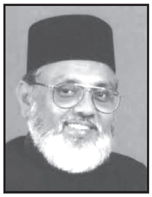
3. ഹോശന്നാ! അനുചിതമായ ആത്മീയതയിൽനിന്നു ഞങ്ങളെ രക്ഷിക്കേണമേ (Hosanna! Lord, save us from inappropriate spirituality):

ഈ ജൈത്രയാത്രയിൽ യേശുവിന്റെ ശിഷ്യന്മാരോടൊപ്പം ബെഥാന്യ എന്ന ഗ്രാമത്തിലെ ജനങ്ങളും യെറുശലേം നഗരവാസികളും കൂടാതെ പെസഹാ പെരുന്നാൾ ആഘോഷിക്കുവാനായി റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നു വന്നവരുമുണ്ടായിരുന്നു. യെഹൂദനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യെറുശലേം ദേവാലയം അവരുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെയും ജീവിതശൈലിയുടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും ഉറവിടമാണ്. എന്നാൽ പുരോഹിതവർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥതാൽപര്യങ്ങൾ മുൻനിർത്തി ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക്, പ്രത്യേകിച്ച് യാഗത്തിനും വഴിപാടു സമർപ്പണത്തിനും മാത്രം പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത് മതത്തെ വക്രീകരിച്ചതുകൊണ്ട് ദൈവാലയ പ്രവേശനവും ശുശ്രൂഷകൾ അനുഭവിക്കലും സാധുജനങ്ങൾക്ക് അപ്രാപ്യമായിത്തീർന്നു. ആത്മാവില്ലാത്ത, അർത്ഥമില്ലാത്ത യാഗങ്ങളിൽ ദൈവത്തിനു പ്രസാദമില്ല എന്ന് പ്രവാചകന്മാർ മുഖാന്തരം അവരെ അറിയിച്ചിട്ടുള്ളതുമാണ്. (യെശ. 1:11-12, യിരെ. 7:21).

അപകീർത്തിപ്പെട്ട മതത്തെയും വിശ്വാസത്തെയും പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ആത്മിക ദേവാലയം കെട്ടിപ്പടുക്കുവാനാണ് ജനങ്ങൾ തിങ്ങിക്കൂടിയത്. തിമൊഥെയോസിനു ലേഖനമെഴുതുമ്പോഴും ഇതു തന്നെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. *"ശരീരാഭ്യാസം അൽപ്പപ്രയോജനമുള്ളതത്രേ; ദൈവഭക്തിയോ ഇപ്പോഴത്തെ ജീവന്റെയും വരുവാനിരിക്കുന്നതിന്റെയും വാഗ്ദത്തമുള്ളതാകയാൽ സകലത്തിന്നും പ്രയോജനകരമാകുന്നു"* (1 തിമൊ. 4:8). *"ഞാൻ നിന്റെ പ്രവൃത്തി അറിയുന്നു. ജീവനുള്ളവൻ എന്നു നിനക്ക് പേർ ഉണ്ട് എങ്കിലും നീ മരിച്ചവനാകുന്നു. ഉണർന്നുകൊൾക; ചാവാറായ ശേഷിപ്പുകളെ ശക്തീകരിക്ക"* (വെളി. 3:1-2). വികലമായ, തുരുമ്പിച്ച ആത്മീയതയിൽ നിന്നും രൂപാന്തരം സംഭവിച്ച് ദൈവസന്നിധിയിൽ അനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട ആത്മീയത വളർത്തിയെടുക്കുവാൻ ഈ വർഷത്തെ നോമ്പുകാലയളവിലെ ധ്യാനങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ച് "ഹോശന്നാ" എന്ന ആർപ്പുവിളിയോടനുബന്ധിച്ച ചിന്തകളും നമുക്ക് ഇടവരുത്തുമാറാകട്ടെ! ◎

വിശുദ്ധവാര ചിന്തകൾ

ഫാ. ഡോ. കെ.എം. ജോർജ്

ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച -

എന്നും കരുണാർദ്രം ഈ മുഖം

"ക്രൂശിന്റെ വചനം നശിച്ച് പോകുന്നവർക്ക് ഭോഷത്വവും രക്ഷിക്കപ്പെടുന്ന നമുക്കോ ദൈവശക്തിയുമാകുന്നു." (1 കൊരിന്ത്യർ 1:18)

ഒരിക്കൽ കുരിശ് അവഹേളിതമായ ഒന്നായിരുന്നു. മിക്കവർക്കും അതിന്റെ സന്ദേശം വെറും വിഡ്ഢിത്തവും ഭ്രാന്തുമായിരുന്നു. എങ്കിലും ക്രൂശിക്കപ്പെട്ടവനിൽ വിശ്വാസം അർപ്പിച്ചവർക്ക് അത് സംരക്ഷണത്തിന്റെ കവചമായി, അപാരമായ ശാന്തിയുടെ മാർഗ്ഗമായി, അജയ്യമായ ശക്തിയുടെ ഉറവിടമായി.

റഷ്യയിൽ സോവിയറ്റ് ഭരണകൂടത്തിന്റെ മരണവിധിയേറ്റ ക്രിസ്ത്യാനികളെ കോടതിയിൽ ഹാസ്യവിസ്താരം നടത്തി അവഹേളിക്കുമ്പോൾ അവരുടെ കൈകൾ പുറകോട്ട് കെട്ടുമായിരുന്നു. വിശ്വാസികൾ സാധാരണ ചെയ്യുന്നതുപോലെ കൈയെടുത്ത് ശരീരത്തിനു മേൽ കുരിശടയാളം വരയ്ക്കാതിരിക്കാനായിരുന്നു അങ്ങനെ മുൻകരുതലെടുത്തിരുന്നത്. എങ്കിലും അവർ മൗനമുദ്രിതമായ വായ്ക്കുള്ളിൽ നാവ് കൊണ്ട് അണ്ണാക്കിന്മേൽ നിരന്തരം കുരിശടയാളം പതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആരുമറിയാതെ ഒന്നും പറയാതെ ഉള്ളിൽ ശക്തിയുടെ ഉറവിടം തേടി അവർ ഹൃദയത്തിൽ വരച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ചിത്രമുണ്ടായിരുന്നു.

മഹാപുരോഹിതന്മാരായിരുന്ന ഹന്നാവിന്റെയും കയ്യാഫാവിന്റെയും ഭരണകർത്താവായിരുന്ന പീലാത്തോസിന്റെയും കോടതികളിൽ മൗനിയായി നിന്ന യേശുവിന്റെ ചിത്രമായിരുന്നു അത്. തിന്മയെയും മരണത്തെയും അതിജീവിച്ചവന്റെ ചിത്രം. അവരെപ്പോലെ ലോകത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ ഇന്നും പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പല ക്രിസ്തുവിശ്വാസികളും വരച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത് ഈ ക്രിസ്തുചിത്രമാണ്. അവരുടെ വേദനയും കണ്ണീരും തീവ്രതരമാകുന്നത് യേശുവിന്റെ കുരിശിലാണ്. എന്നാൽ അവിടെത്തന്നെയാണ് ആ വേദനകൾ വിദ്വേഷമില്ലാതെ ശാന്തഭാവം കൈക്കൊള്ളുന്നതും, കണ്ണീർക്കണങ്ങൾ "സകലബുദ്ധിയെയും കവിയുന്ന ഹൃദയസമാധാന"ത്താൽ തിളങ്ങുന്നതും. നന്മ മാത്രം ചെയ്തിട്ടും തിന്മയുടെ വിസ്താരസ്ഥലത്ത് നില്ക്കേണ്ടി വരുകയും ദുർവ്വഹമായ കുരിശുകൾ എടുക്കാൻ നിർബന്ധിതരാകുകയും ചെയ്യുന്നവർക്ക് മാത്രം അറിയാവുന്ന ആന്തരിക സമാധാനമാണിത്.

കുരിശിൽക്കിടന്ന് തീവ്രവേദനയനുഭവിക്കുന്ന ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖം ബീഭത്സമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ചിത്രകാരന്മാർ ധാരാളമുണ്ട്. ക്രൂരമായ വേദനകളിൽ ശരീരം പുളയുമ്പോൾ മനുഷ്യന്റെ മുഖം അങ്ങനെ ഭയാനകമാം വിധം വികൃതമാകുമെന്നാണ് അവരുടെ ധാരണ. എന്നാൽ പൗരസ്ത്യ ഐക്കൺ ചിത്രങ്ങളിൽ ക്രൂശിതനായ ക്രിസ്തുവിന്റെ മുഖം നോക്കൂ. അതീവ ശാന്തവും സൗമ്യവുമാണത്. തെറ്റ് ചെയ്യാത്ത തന്നോട് അതികഠിനമായി തെറ്റ് ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നവരോട് ഹൃദയപൂർവം ക്ഷമിച്ച മുഖമാണത്. ഒട്ടും വെറുപ്പില്ലാത്ത

സ്നേഹത്തിന്റെയും കാരുണ്യത്തിന്റെയും ആർദ്രഭാവമാണവിടെ. തന്റെ രക്തം ചിന്തി എല്ലാ മനുഷ്യർക്കും വേണ്ടി പിതാവാം ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടം നിറവേറ്റിയ സാക്ഷാത്ക്കാരം പ്രാപിച്ച മുഖമാണത്. ദൈവവുമായുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മനുഷ്യപുത്രനുണ്ടാകുന്ന അസ്തിത്വശൂന്യതയുടെ നെഞ്ചു പൊട്ടുന്ന നിലവിളി ഉയർത്തിയ മുഖമാണത്. തന്റെ ആത്മാവിനെ പിതാവിന്റെ കരങ്ങളിൽ ഏല്പിച്ച് പ്രവചനങ്ങൾ നിവൃത്തിയാക്കി, ശാന്തിയിൽ വിലയം കൊള്ളുന്ന മുഖമാണത്. ജീവരക്തം വാർന്നു പോകുമ്പോൾ ഒരു തുള്ളി വെള്ളത്തിന് വേണ്ടി പരവശപ്പെടുന്ന സകല ബലിമൃഗങ്ങളുടെയും ബലിമൃഗങ്ങളെപ്പോലെ കഷ്ടത ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന സകല മനുഷ്യരുടെയും ജീവദാഹം ഏറ്റുവാങ്ങിയ മുഖമാണത്. കയ്പുള്ള പുളിവീഞ്ഞ് കുടിച്ച മശിഹായെക്കുറിച്ചുള്ള പുരാതന പ്രവചനങ്ങളുടെ നിവൃത്തിക്കായി ദാഹം തീർത്ത് നിർവൃതിയടഞ്ഞ മുഖമാണത്.

മനുഷ്യരായ നാമെല്ലാം തേടുന്നത് അനുകമ്പയും ആർദ്രതയും വഴിയുന്ന മുഖമാണ്. എല്ലാ ശിശുക്കളും തേടുന്നത് കരുണയുടെ മുഖമാണ്. പരുഷവും കോപാക്രാന്തവുമായ മുഖങ്ങൾ അവരെ ഭീതിയിലാഴ്ത്തുന്നു. അപസ്വരങ്ങളും പോർവിളികളും അവർ എപ്പോഴേ തിരിച്ചറിയുന്നു. നാം കാണുന്ന മൃഗങ്ങൾ ആദ്യം നോക്കുന്നത് നമ്മുടെ മുഖത്തേക്കാണ്. ക്രൗര്യവും ഹിംസയും നിറഞ്ഞ മനുഷ്യകണ്ണുകൾ അവയെ ഭയപ്പെടുത്തുകയും ആത്മരക്ഷയ്ക്കായി പ്രവർത്തിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. ദയാവായ്പോടെ നാം അവയെ നോക്കിയാൽ അവയ്ക്ക് പെട്ടെന്ന് അത് തിരിച്ചറിയാം. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഹിംസയുടെ ലാഞ്ഛന പോലുമില്ലാത്ത സ്രഷ്ടാവിന്റെ കരുണയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന സാത്വികരായ വ്യക്തികളോട് കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ തൊട്ടുരുമ്മി നില്ക്കുന്നത്. മനുഷ്യർ തമ്മിൽ നോക്കുമ്പോഴും മൈത്രിയും മന്ദഹാസവുമുള്ള മുഖമാണ് എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടം. ഭാര്യയും ഭർത്താവും തമ്മിൽ നോക്കുമ്പോഴും, ഗുരുവും ശിഷ്യരും തമ്മിൽ നോക്കുമ്പോഴും, അപരിചിതർ തമ്മിൽ നോക്കുമ്പോഴും കരുണ വഴിയുന്ന മുഖമായിരുന്നെങ്കിൽ!

യേശുവിന്റെ കണ്ണുകളിൽ ആർദ്രതയുടെ വെളിച്ചം കണ്ടവരാണ് തന്നെ പിൻതുടർന്നത്. കുരിശിൽ വേദനയുടെ തീച്ചൂളയിൽ പോലും അതീവ നന്മയോടെ സൃഷ്ടിയെ മുഴുവൻ ദൈവസന്നിധിയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു. അവിടേക്ക് നോക്കിയവർ പ്രകാശിതരായി. കഠിനമായ ദുഃഖങ്ങൾക്കിടയിലും അവർ ആന്തരിക ശാന്തിയുടെ കുളിർമ്മ അനുഭവിച്ചു.

യേശുവിന്റെ ശാരീരിക പീഡാനുഭവത്തിന്റെ തീവ്രതയല്ല നമ്മുടെ രക്ഷയ്ക്കാധാരം. ഒരുപക്ഷേ പുരാതനകാലം മുതൽ മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനിൽ ഏൽപ്പിച്ച ക്രൂരതകൾ നോക്കിയാൽ, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഹിറ്റ്ലറുടെ കോൺസെൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പുകളിലും, പുതിയ നൂറ്റാണ്ടിൽ ചില രാഷ്ട്രീയ ശക്തികളുടെ തടവു മുറികളിലും, ഭീകര പ്രവർത്തകരുടെ തടങ്കൽ പാളയങ്ങളിലും മനുഷ്യർ അനുഭവിച്ച തീവ്രവേദനകൾ പരിഗണിച്ചാൽ ഒരുപക്ഷേ യേശു അനുഭവിച്ചതിൽ കൂടുതൽ വേദനയും പീഡനവും ദീർഘകാലം ഏറ്റുവാങ്ങിയവരെ ധാരാളമായി കണ്ടേക്കാം. ഇവർ തങ്ങളുടെ മേൽ അടിച്ചേൽപ്പിക്കപ്പെടുന്ന പീഡാനുഭവങ്ങളെ താഴ്മയോടും ദൈവാശ്രയത്തോടും കൂടി സ്വീകരിക്കുന്നവരാണ്. പീഡാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്ന് ക്രിസ്തുവിന് ഒഴിഞ്ഞുമാറാമായിരുന്നു; കുരിശ് വഹിക്കാതെ രക്ഷപ്പെടാമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഒരു വലിയ ദിവ്യനിയോഗം സ്വമനസ്സാലെ യേശു ഏറ്റെടുത്തതാണ്! ഇവിടെ തന്റെ ഇച്ഛയെയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും പിതാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിന് വിധേയപ്പെടുത്തി മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്കായി സ്വയം ബലിയാടായിത്തീർന്ന ക്രിസ്തുവിനെയാണ് നാം അറിയുന്നതും വിശ്വസിക്കുന്നതും. ഇതാണ് കുരിശിലെ അതുല്യ യാഗം.

കുരിശിന് ഒരു മുഖമുണ്ട്. അത് സ്നേഹത്തോടെ, സമർപ്പണത്തോടെ, സകല വേദന

(ശേഷം പേജ് 23-ൽ)

വിശുദ്ധവാര ചിന്തകൾ

റവ. തോമസ് പോൾ റമ്പാൻ

ഈസ്റ്റർ... പ്രത്യാശ... ഉറപ്പ്

2021 ലെ ഈസ്റ്റർ ആഘോഷിക്കുവാൻ തയ്യാറെടുക്കുമ്പോൾ നമ്മൾ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട ഒരു വ്യക്തിയെ പരിചയപ്പെടുത്താം.

ഇത് ഒരു പെൺകുട്ടിയാണ്.

അമേരിക്കയിലെ ടെന്നസിയിൽ ജനനം - 1940 ജൂൺ 23-ന്... അതും മാസം തികയാതെ... ജനിച്ച് അധികം താമസിയാതെ രോഗങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി അവളെ വരിഞ്ഞു മുറുക്കി.

ജീവിതത്തിൽ വില്ലനായി ന്യൂമോണിയ കടന്നു വന്നു.

5-ാം വയസ്സിൽ പോളിയോ ബാധിച്ച് അവൾ തളർന്നു.

റെയിൽവേയിൽ ചുമട്ടുകാരനായ പിതാവ്. മാതാവ് ഒരു വീട്ടുവേലക്കാരി...

എങ്ങനെ ഇവളെ സാധാരണ ജീവിതത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനാകും?

ഇടതു കാലിന്റെയും പാദത്തിന്റെയും നിയന്ത്രണം നഷ്ടപ്പെട്ടു.

12 വയസുവരെ leg brace ധരിച്ച് നടന്നു. 2 വർഷത്തോളം 80 കി.മീ. ബസ് യാത്ര ചെയ്ത് ചികിത്സ തേടി. അവളുടെ മനോധൈര്യം... 12-ാം വയസ്സിൽ അവൾ കാലിൽ ധരിച്ചിരുന്ന ഉപകരണങ്ങൾ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. അമ്മയോട് അവൾ പറഞ്ഞു -

“എനിക്ക് ഓടണം...”

അമ്മയുടെ പ്രതികരണം - കാലില്ലാതെയോ?

“അതൊന്നും എനിക്കറിയില്ല - ഓടിയേ പറ്റൂ.”

അവൾ ഓടി... കാല് കുഴഞ്ഞു വീണു... വീണ്ടും ഓടി... ഓടിയോടി കാലുകളും പാദവും വരുതിയിലായി...

1956-ലെ സമ്മർ ഒളിമ്പിക്സ് - മികച്ച പ്രകടനം - വെങ്കലം ലഭിച്ചു. 1960-ലെ സമ്മർ ഒളിമ്പിക്സ് - 100, 200, മീറ്റർ ഓട്ടം, 4x100 റീലേ - എല്ലാറ്റിലും സ്വർണ്ണമെഡൽ!!

ഇന്ന് ലോകം മുഴുവൻ തളർച്ച ബാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ചികിത്സ എവിടെ തുടങ്ങണം എന്നറിയാതെ മനുഷ്യകുലം പകച്ചു നിൽക്കുന്ന അവസ്ഥ... സമാനതകളില്ലാതെ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ അധികപ്പറ്റാവില്ല.

അവളെ നോക്കൂ...

ഭേദമാകുവാൻ സാധ്യതയില്ല എന്നറിഞ്ഞിട്ടും ദിവസേന യാത്ര ചെയ്തത് 80 കി.മീ...

സ്വന്തമായി വാഹനമില്ല...

പൊതു വാഹനം തന്നെ ആശ്രയം - ബസിൽ കയറിയാണ് യാത്ര...

ഒരു റയിൽവേ പോർട്ടറുടെ മകൾക്ക് അതേ സാധിക്കൂ.

ചികിത്സയുടെ കാഠിന്യം - വേദന സഹിക്കാനായില്ല.

ഒരു കുറവല്ല... പല കുറവുകൾ....

ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നവർക്കു മുന്നിൽ പരിമിതികൾ... അവരും പൂർണ്ണ വിശ്വാസത്തിലല്ല....

എന്നിട്ടും അവൾ നിർത്തിയില്ല. “വേദന ഞാൻ സഹിക്കും... സഹിച്ചേ പറ്റൂ... കാരണം, എനിക്ക് ഓടിയേ മതിയാവൂ - നിറുത്താതെ ഓടണം. അതെന്റെ തീരുമാനമാണ്.”

അമ്മ പറഞ്ഞു “എന്തിന് നീ പരിഹാസ്യ ആവണം.” അവൾ തളർന്നില്ല...

വീണ്ടും പറഞ്ഞു “നീ ഞങ്ങളെ പരിഹാസ്യരാക്കുന്നത് എന്തിന്? മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ തലകുനിച്ച് മടുത്തു...”

കുഞ്ഞു ഹൃദയം വല്ലാതെ നൊമ്പരപ്പെട്ടു.

അടികൾ ഒന്നൊന്നായി കൂടിയപ്പോൾ ലക്ഷ്യത്തിന് ഉറപ്പുകൂടി... വിശ്വാസം കൂടി ക്കൂടി വന്നു... അവൾ പറഞ്ഞു "ഇല്ല, ഓടും... ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വേഗത്തിൽ ഓടുന്നവളാവും..."

അതെ - ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വേഗത കൂടിയ ഓട്ടക്കാരി എന്ന് അമേരിക്ക വിളി ച്ചു... ലോകം മുഴുവനും വിളിച്ചു...

വിൽമാ റുഡോൾഫ്!

* * * * * *

ഇനി... രണ്ടായിരം വർഷം പിന്നിലേക്ക്...

ഒരുമിച്ച് ജീവിക്കാനായത് മൂന്നുവർഷം...

പങ്കിട്ടത് പട്ടിണി. കൂടെ മാനസിക ആഘാതങ്ങൾ.

ഭരിക്കുന്നവരെല്ലാം എതിരായിരുന്നു...

ഉപദ്രവിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചവരിൽ ഏറെ യും സ്വന്തക്കാർ...

ഇടയ്ക്കു പറഞ്ഞു - നിങ്ങൾക്ക് ഞാൻ എന്റെ രാജ്യം വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു എന്ന്. പിന്നെ പറഞ്ഞു - പിതാവിനുള്ളതെല്ലാം എനിക്ക് ലഭിക്കും. അത് നിങ്ങൾക്ക് തരാം.

വീണ്ടും പറഞ്ഞു - ഒന്നും എന്റേതല്ല, ഈ ശരീരവും. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ വിഭ ജിച്ച് തരികയാണ്. നിങ്ങൾ എടുത്തോളൂ. ഒറ്റുകാരനും കൊടുത്തു ഒരു മുന്തിയ പങ്ക്....

ഞാൻ പോകുന്നതാണ് നല്ലത്... അല്ലാതെ പറ്റില്ല.

കരഞ്ഞവളോട് പറഞ്ഞു - ഇവൻ നോക്കിക്കൊള്ളും.

അവനോട് പറഞ്ഞു -

നോക്കിക്കൊള്ളണം. അവൻ ഏറ്റു.

ഏറ്റവും ഒടുവിൽ പറഞ്ഞു - "എല്ലാം നിവൃത്തിയായി..."

അത് അന്ത്യവുമായിരുന്നു.

* * * * * *

നിരാശ മൂന്നു ദിവസം മാത്രം.

മനസ്സുകളിൽ പൂത്തിരി ചിതറി... പലവ ഴിക്കു പോയവർ തിരികെ വന്നു... വീണ്ടും കൂട്ടുകൂടലുകളായി.

ഒരുമിച്ച് ഇരുന്നു - ഇടക്കിടെ കണ്ടു... മനോബലം ലഭിച്ചു തുടങ്ങി...

വീണ്ടും പിതാവിനടുത്തേക്ക്...

അത്ഭുതം! വേറൊരുവനെ തത്സ്ഥാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിച്ചു - റൂഹായെ.

അത് വ്യാപരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി...

നിയന്ത്രണ സ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്തു.

കഷ്ടപ്പാടുകൾ തുടർന്നു കൊണ്ടിരു ന്നു... പക്ഷേ പലരായി പിരിഞ്ഞ് അവർ ലോകം മുഴുവൻ ചുറ്റി...

നല്ലത് പഠിപ്പിക്കുവാൻ...

പുതിയ തലമുറയെ വാർത്തെടുക്കു വാൻ...

കൂട്ടരെക്കാൾ കൂടുതൽ പുറത്തുള്ളവർ...

എല്ലാവരും ഒരുമിച്ചപ്പോൾ ഒരു പുതിയ ലോകക്രമം വന്നു.

വീണ്ടും കാത്തിരിക്കുന്നു - അടുത്ത വരവിനായി...

ഈസ്റ്റർ അവസാനിക്കുകയല്ല - ഇതൊരു തുടർ പ്രക്രിയയാണ്.

രണ്ടാം വരവുവരെ ഇത് തുടരും... അവിടെ വീണ്ടും എല്ലാം ഒരുമിക്കും.

അത് പ്രത്യാശയാണ്... ഉറപ്പാണ്... ലംഘിക്കപ്പെടുവാൻ കഴിയില്ലാത്ത ഉറപ്പ്.

എല്ലാവർക്കും ഈസ്റ്റർ ആശംസകൾ

ALWYE FELLOWSHIP HOUSE MID-LENT MEDITATIONS

13-03-2021 Saturday 6 pm - **Rev. Paul Joseph**,
Vicar, C.S.I. Holy Trinity Church, Aluva

27-03-2021 Saturday 6 pm - **Rev. Susieal Verghese**,
Vicar, St. Peter's Marthoma Church, Aluva

ബൈബിൾ ചിന്തകൾ - 101

പ്രൊഫ. എം. വൈ. യോഹന്നാൻ

രക്താംബരധാരിയായ ക്രിസ്തു

"അവൻ വീഞ്ഞിൽ തന്റെ ഉടുപ്പും ദ്രാക്ഷാ രസത്തിൽ തന്റെ വസ്ത്രവും അലക്കുന്നു" (ഉല്പത്തി 49:11).

"നിന്റെ ഉടുപ്പ് ചുവന്നിരിക്കുന്നതെന്ത്? നിന്റെ വസ്ത്രം മുന്തിരിച്ചക്ക് ചവിട്ടുന്നവന്റേതുപോലെ ഇരിക്കുന്നതെന്ത്?" (യെശ. 63:2).

യെശയ്യാ പ്രവാചകൻ വിളിച്ചു ചോദിക്കുകയാണ്: നിനക്കെന്താണ് പറ്റിയത്? നിന്റെ വസ്ത്രം മുന്തിരിച്ചാറിൽ മുക്കിയെടുത്തതു പോലെ ചുവന്നിരിക്കുന്നതെന്തുകൊണ്ട്?

യേശുക്രിസ്തു മറുപടി പറയുന്നു: *"ഞാൻ ഏകനായി മുന്തിരിച്ചക്ക് ചവിട്ടി. ജാതികളിൽ ആരും എന്നോടു കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല"* (യെശ. 63:3).

"ഞാൻ നോക്കി എങ്കിലും സഹായിപ്പാൻ ആരുമില്ലായിരുന്നു. ഞാൻ വിസ്മയിച്ചു നോക്കി എങ്കിലും തുണപ്പാൻ ആരെയും കണ്ടില്ല" (യെശ. 63:5).

സ്വന്തം ശിഷ്യൻ ഒറ്റിക്കൊടുത്തു. സന്തത സഹചാരികളായിരുന്ന ശിഷ്യന്മാർ ചിതറിയോടി. പ്രിയ ശിഷ്യൻ മൂന്നുവട്ടം തള്ളിപ്പറഞ്ഞു. ഹന്നാവിന്റെയും കയ്യാഫാസിന്റെയും ഹെരോദാവിന്റെയും പീലാത്തോസിന്റെയും കോടതികളിൽ യേശുവിനെ മാറിമാറി വിസ്തരിച്ചു. അവനോട് കൂടെ നില്ക്കാനോ അവന്റെ ഭാഗം പറയാനോ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മുപ്പത്തെട്ടു വർഷം തളർവാതം പിടിച്ചു കിടന്നിരുന്ന മനുഷ്യന് ഓടി വരാമായിരുന്നു. പതിനെട്ടു വർഷം കൂനിയായി നടന്നിരുന്ന സ്ത്രീക്കു വരാമായിരുന്നു. പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലം രക്തവാർച്ച കൊണ്ട് വലഞ്ഞിരുന്ന സ്ത്രീക്കു വരാമായിരുന്നു. യേശു സൗഖ്യം കൊടുത്ത കുഷ്ഠരോഗികൾക്കും കാഴ്ച കിട്ടിയ കുരുടന്മാർക്കും ഓടി വരാമായിരുന്നു. ഇവനെ ക്രൂശിക്കല്ലേ എന്നു പറഞ്ഞ് ഓടിവന്ന് അവനെ പൊതിഞ്ഞു കെട്ടിപ്പിടിക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ആരും വന്നില്ല!

പടയാളികളുടെ ചാട്ടവാറിൽ കൊരുത്ത ചൂണ്ടൽ പോലുള്ള ആണികൾ യേശുവിന്റെ ശരീരത്തിൽ തറഞ്ഞു കയറി. ചാട്ടവാർ വലിച്ചെടുക്കുമ്പോൾ മാംസം കീറിത്തെറിച്ചു. പുറം ഉഴവുചാലുപോലെ കീറി. കവിളത്തു നിന്നും രോമങ്ങൾ പിഴുതെടുത്തു. അവന്റെ മുഖത്തു തുപ്പി. തലയിൽ മുൾമുടി അടിച്ചുറപ്പിച്ചു.

"അവന്നു രൂപഗുണം ഇല്ല. കോമളത്വം ഇല്ല. കണ്ടാൽ ആഗ്രഹിക്കത്തക്ക സൗന്ദര്യവുമില്ല. അവൻ മനുഷ്യരാൽ നിന്ദിക്കപ്പെട്ടും ത്യജിക്കപ്പെട്ടും വ്യസനപാത്രമായും രോഗം ശീലിച്ചവനായും ഇരുന്നു. അവനെ കാണുന്നവർ മുഖം മറച്ചു കളയത്തക്കവണ്ണം അവൻ നിന്ദിതനായിരുന്നു. നാം അവനെ ആദരിച്ചതുമില്ല. സാക്ഷാൽ നമ്മുടെ രോഗങ്ങളെ അവൻ വഹിച്ചു. നമ്മുടെ വേദനകളെ അവൻ ചുമന്നു. നാമോ ദൈവം അവനെ ശിക്ഷിച്ചും അടിച്ചും ദണ്ഡിപ്പിച്ചുമിരിക്കുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു. എന്നാൽ അവൻ നമ്മുടെ അതിക്രമങ്ങൾ നിമിത്തം മുറിവേറ്റും നമ്മുടെ അകൃത്യങ്ങൾ നിമിത്തം തകർന്നും ഇരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സമാധാനത്തിനായുള്ള ശിക്ഷ അവന്റെ മേൽ ആയി. അവന്റെ അടിപ്പിണരുകളാൽ നമുക്കു സൗഖ്യം വന്നുമിരിക്കുന്നു" (യെശ. 53:2-5).

യേശുക്രിസ്തു ജനിക്കുന്നതിന് എഴുന്നൂറ്റമ്പതു വർഷം മുമ്പ് യെശയ്യാ പ്രവാചകൻ ഒരു ദർശനം കാണുകയാണ്. *"ഏദോമിൽ നിന്നു രക്താംബരം ധരിച്ചുകൊണ്ട് ബൊസ്രയിൽ നിന്നു വരുന്നോരിവൻ ആർ? വസ്ത്രാലംകൃതനായി തന്റെ ശക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തിൽ*

നട കൊള്ളുന്നോരിവൻ ആർ?" (യെശ. 63:1). രക്താംബരം ധരിച്ചുകൊണ്ട് ക്ഷീണിതനായി നിന്ദിതനായി വരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെയാണ് പ്രവാചകൻ ആദ്യം കാണുന്നത്. പെട്ടെന്നു തന്നെ വസ്ത്രാലംകൃതനായി തന്റെ ശക്തിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തിൽ നടന്നു വരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയേയും കാണുന്നു. രണ്ടും ഒരാൾ തന്നെ. രക്തത്തിൽ മുക്കിയെടുത്ത വസ്ത്രം ധരിച്ചുകൊണ്ട് കടന്നുപോയ ക്രിസ്തു രാജവസ്ത്രം ധരിച്ചുകൊണ്ട് മഹിമയോടെ എഴുന്നള്ളി വരുന്നു. അപമാനിതനായി കടന്നുപോയവൻ കോടാനുകോടി ദൂതന്മാരുടെ അകമ്പടിയോടെ രാജാധിരാജനായി മടങ്ങിവരുന്നു. തന്റെ വരവിനായി ഒരുങ്ങി കാത്തിരിക്കുന്ന വിശുദ്ധന്മാരെ ചേർക്കാൻ അവൻ വീണ്ടും വരുന്നു. ഭൂലോകരുടെയും സ്വർല്ലോകരുടെയും അധോലോകരുടെയും മുഴങ്കാലൊക്കെയും അവന്റെ മുമ്പാകെ മടങ്ങുന്നു.

പ്രവാചകൻ ഒരു ഉയർന്ന തലത്തിൽ നില്ക്കുകയാണ്. അപ്പോൾ ദൂരെ ഒരു കൊടുമുടി കാണുന്നു. അതിനുമപ്പുറം മറ്റൊരു കൊടുമുടിയും കാണുന്നു. ആ രണ്ടു കൊടുമുടികൾക്കും ഇടയിലുള്ള വലിയ താഴ്‌വര പ്രവാചകന് കാണാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ക്രിസ്തുവിന്റെ ഒന്നാമത്തെ വരവും രണ്ടാമത്തെ വരവും പ്രവാചകൻ ഒരുമിച്ചു കണ്ടു. പക്ഷെ അതിനിടയിലുള്ള കൃപായുഗം എന്ന കാലയളവ് പ്രവാചകൻ കാണുന്നില്ല.

ഇപ്പോൾ ആ കൃപായുഗമാണ്. കൃപയുടെ പെട്ടകത്തിന്റെ വാതിൽ തുറന്നു വച്ചിരിക്കുന്ന കാലം. ആർക്കും അകത്തു കടക്കാം. ആർക്കും രക്ഷപ്പെടാം. യേശു തന്റെ തിരുരക്തം ചൊരിഞ്ഞു തന്ന്, തന്റെ ദേഹമെന്ന തിരശ്ശീല ചീന്തിത്തുറന്ന് സ്വർഗ്ഗീയ മഹത്വത്തിലേക്ക് ഒരു പുതുവഴി തുറന്നു തന്നിരിക്കുന്നു.

And so, dear brothers, now we may walk right into the very Holy of Holies where God is, because of the blood of Jesus. This is the fresh, new life giving way which Christ has opened up for us by tearing the curtain - his human body - to let us into the Holy presence of God (Living Bible. Heb. 10:19,20).

ഇപ്പോൾ കരുണയുള്ള കർത്താവ് പിതാവിന്റെ സന്നിധിയിൽ നമുക്കു വേണ്ടി വാദിക്കുന്നു. പക്ഷെ അവൻ നീതിയുള്ള ന്യായാധിപതിയായി ന്യായാസനത്തിലിരിക്കുന്ന ഒരു ദിവസമുണ്ട്.

'വാറൻ കാഡ്‌ലർ' ഒരു അഭിഭാഷകനായിരുന്ന കാലത്ത് ഒരു കൊലപാതകക്കേസ് വളരെ ശക്തമായി വാദിച്ച് പ്രതിയെ രക്ഷപ്പെടുത്തി. എന്നിട്ട് അദ്ദേഹം കുറ്റവാളിയോട് പറഞ്ഞു: "ഇനിയുള്ള ജീവിതകാലം ഇങ്ങനെയുള്ള അബദ്ധങ്ങൾ പറ്റാതെ വളരെ സൂക്ഷ്മതയോടെ ജീവിക്കണം."

കാലങ്ങൾ മുമ്പോട്ടു പോയി. വാറൻ കാഡ്‌ലർ ഒരു ജഡ്ജിയായിത്തീർന്നു. ഒരിക്കൽ ഇതേ കുറ്റവാളിയെ മറ്റൊരു കൊലപാതകക്കേസിൽ കോടതിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. പ്രതി നോക്കിയപ്പോൾ പഴയ വക്കീലാണ് ഇപ്പോഴത്തെ ജഡ്ജി! അതു കണ്ട് അവൻ ആശ്വാസത്തോടെ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ നിന്നു. വിസ്താരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജഡ്ജി പ്രതിയെ വധശിക്ഷയ്ക്ക് വിധിച്ചു. തുടർന്നു ജഡ്ജി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "അന്നു ഞാൻ ഒരു വക്കീലായിരുന്നു. പക്ഷെ ഇന്നു ഞാൻ ഒരു ന്യായാധിപതിയാണ്."

"അവൻ ദൈവത്തിന്റെ വലത്തു ഭാഗത്തിരിക്കയും നമുക്കു വേണ്ടി പക്ഷവാദം കഴിക്കയും ചെയ്യുന്നു" (റോമർ 8:34). *"ഞാൻ വലിയോരു വെള്ള സിംഹാസനവും അതിൽ ഒരുത്തൻ ഇരിക്കുന്നതും കണ്ടു. അവന്റെ സന്നിധിയിൽ നിന്നു ഭൂമിയും ആകാശവും ഓടിപ്പോയി. അവയെ പിന്നെ കണ്ടില്ല. മരിച്ചവർ ആബാലവൃദ്ധം സിംഹാസനത്തിൻ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നതും കണ്ടു. പുസ്തകങ്ങൾ തുറന്നു. ജീവന്റെ പുസ്തകം എന്ന മറ്റൊരു പുസ്തകവും തുറന്നു. പുസ്തകങ്ങളിൽ എഴുതിയിരുന്നതിനു ഒത്തവണ്ണം മരിച്ചവർക്ക് അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾക്കടുത്ത ന്യായവിധി ഉണ്ടായി"* (വെളിപ്പാട് 20:11,12).

ഇപ്പോഴാകുന്നു സുപ്രസാദ കാലം,

ഇപ്പോഴാകുന്നു രക്ഷാദിവസം. ◎

പ്രൊഫ. ഡോ. റ്റി. വി. തോമസ്

യേശുവിനെ ക്രൂശിക്കുവാൻ ഏൽപിച്ചുകൊടുത്തവർക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചു?

യേശുവിനെ മരണത്തിന് ഏൽപ്പിച്ചവരുടെ മുൻപന്തിയിൽ യഹൂദജനത തന്നെയായിരുന്നു. “അവൻ മരണയോഗ്യൻ എന്ന് എല്ലാവരും വിധിച്ചു” (മർക്കോസ് 14:64). ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ മനഃശാസ്ത്രമായിരുന്നു പീലാത്തോസിന്റെ അരമനയിൽ മറനീക്കി പുറത്തുവന്നത്. ‘‘അവനെ ക്രൂശിക്ക, അവനെ ക്രൂശിക്ക’’ എന്നും “ബറബ്ബാസിനെ വിട്ടുതരിക” എന്നുമുള്ള ആക്രോശങ്ങളാൽ അന്തരീക്ഷം മുഖരിതമായപ്പോൾ പീലാത്തോസിനു ഗത്യന്തരമില്ലാതെവന്നു; യേശുവിനെ ക്രൂശിക്കുവാൻ അവർക്ക് ഏൽപിച്ചുകൊടുത്തു. “അവന്റെ രക്തം ഞങ്ങളുടെമേലും ഞങ്ങളുടെ മക്കളുടെ മേലും വരട്ടെ”യെന്ന് (മത്തായി 27:25) ജനമൊക്കെയും ഏറ്റുപറഞ്ഞു.

ഇതിന്റെയെല്ലാം അനന്തരഫലമെന്നവണ്ണം തലമുറകളോളം യഹൂദജനത അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന പീഡകൾ നിരവധി ആയിരുന്നു. നിരപരാധിയായ യേശുവിനെ മരണയോഗ്യൻ എന്നു വിധിച്ച യഹൂദന്മാർക്ക് അവരുടെ ജന്മസ്ഥലമായ ഇസ്രയേൽ അന്യമായിത്തീരുകയും ചിന്നിച്ചിതറി ലോകമാകമാനം താവളമുറപ്പിക്കേണ്ടിവരുകയും ചെയ്തു. വിവിധ രാജ്യങ്ങളിൽ അവർ പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അഡോൾഫ് ഹിറ്റ്ലറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ജർമ്മൻ (നാസി) ഭരണകൂടം (1933-45) ജൂതരഹിത ജർമ്മനിയുടെ നിർമ്മാണത്തിന്റെ ഭാഗമായി 1943 മേയ്മാസം 2-ാം തീയതിയോടുകൂടി ഏതാണ്ട് ആറുലക്ഷത്തോളം യഹൂദന്മാരെയാണ് കൊന്നൊടുക്കിയത്. ലോകത്ത് ഇത്രയധികം പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജനതയുണ്ടോയെന്ന് സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ജൂതന്മാർക്ക് ജർമ്മനിയിൽ നേരിട്ട പീഡനങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഇംഗ്ലീഷ് അമേരിക്കൻ കവിയായ W.H. Auden തന്റെ Refugee Blues (അഭയാർത്ഥികളുടെ ശോകസാന്ദ്രസംഗീതം) എന്ന കവിതയിൽ വളരെ ഹൃദയസ്പൃക്കായ രീതിയിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അഭയാർത്ഥികൾക്ക് എക്കാലവും സഹായഹസ്തം നീട്ടിയിട്ടുള്ള ഇന്ത്യയിൽ പോലും ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയായിരുന്നപ്പോൾ വിവേചനപരമായ പെരുമാറ്റം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് ഇന്ത്യയിൽ ജനിച്ച ജൂതകവിയായിരുന്ന നിസ്സിം എസക്കിയേൽ തന്റെ Background Casually (യാദൃശ്ചിക പശ്ചാത്തലം) എന്ന കവിതയിൽ അല്പം അതിശയോക്തി പരമായി വിവരിക്കുന്നു. മുംബൈയിൽ ഒരു റോമൻ കത്തോലിക്ക സ്കൂൾ വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന തന്റെ മേൽ യേശുവിനെ കൊന്നത് താനാണെന്ന കുറ്റം ആരോപിച്ച് സഹപാഠികൾ തന്നെ ഒറ്റപ്പെടുത്തിയിരുന്നു എന്ന് ആ കവിതയിൽ പറയുന്നു:

I went to a Roman Catholic School
A mugging up Jew among the wolves
They told me I had killed Jesus...
That year I won the scripture prize.

എന്നാൽ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം ഇസ്രായേൽ ഭരണകൂടം രൂപീകൃതമായപ്പോൾ ഇന്ത്യയിൽ നിന്നു ലഭിച്ച സൗഹാർദ്ദത്തിന് അവരുടെ പാഠപുസ്തകങ്ങളിലൂടെ നന്ദി പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ അവർ മറന്നില്ല. ഇന്ത്യാരാജ്യത്തെക്കുറിച്ച് അവർ സ്മരിക്കുന്നതിങ്ങനെ: “**അങ്ങ**

കലെ പ്രകാശം പരത്തി നിൽക്കുന്ന അറിവിന്റെ ഒരു ദേശമുണ്ട്. ലോകത്ത് എല്ലാവർക്കും നന്മ വരാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ഒരു ജനതയുണ്ട്. ലോകം മുഴുവനും ജൂതജനത പീഡിപ്പിക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ അഭയം നൽകിയ രാഷ്ട്രം; അതേ, അത് ഭാരതമാണ്." പ്രസ്തുത വരികൾ നമ്മെ അഭിമാനപൂരിതരാക്കുന്നു.

യെശയ്യാവ് 11:12, യിരമ്യാവ് 23:3, സഖറിയ 8:4-8 മുതലായ വേദപുസ്തക പ്രവചനങ്ങളുടെ നിവൃത്തിയെന്നവണ്ണം, ലോകമെമ്പാടും ചിതറിപ്പോയ യഹൂദന്മാർ ഇസ്രയേലിൽ ഒന്നിച്ചുകൂടി. 1948 മേയ്മാസം 14-ാം തീയതി യഹൂദന്മാർക്ക് പരമാധികാരമുള്ള സ്വതന്ത്ര ഇസ്രയേൽ രൂപീകരിക്കപ്പെട്ടു. മേയ് 8 സായാഹ്നം മുതൽ മേയ് 9 സായാഹ്നം വരെ അവരുടെ Yom Haatzmaut (സ്വാതന്ത്ര്യദിനം) ആയി അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഏറ്റവും അധികം യഹൂദൻമാർ കൊന്നൊടുക്കപ്പെട്ട മേയ് 2 അവർക്ക് Yom Hashoah (കൂട്ടക്കൊലയുടെ ഓർമ്മദിവസം) ആണ്. അന്ന് രാവിലെ പത്തുമണിക്ക് ദേശമെങ്ങും സൈറൺ മുഴങ്ങുമ്പോൾ യഹൂദജനത മുഴുവനും രക്തസാക്ഷികൾക്കുവേണ്ടി ഏതാനും മിനിട്ട് മൗനം ആചരിക്കും. 18 വയസ്സ് തികഞ്ഞ കുട്ടികൾക്ക് മൂന്നുവർഷം നിർബന്ധിത രാജ്യസേവനം നടത്തുന്നതിനാവശ്യമായ തോക്കും മറ്റായുധ സാമഗ്രികളും നൽകും. ഇസ്രയേൽ അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം രണ്ടു പലസ്തീൻ യുദ്ധമുൾപ്പെടെ അറബ് രാജ്യങ്ങളുമായി നടത്തിയ നിരവധി യുദ്ധങ്ങളിലും വിജയം കൈവരിച്ച് ഇന്നും ഒരു അജയ്യശക്തിയായി നിലനിൽക്കുന്നു. ഈ യുദ്ധചരിത്രങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ ആ വിജയത്തിന്റെയെല്ലാം പിന്നിൽ ദൈവത്തിന്റെ ശക്തമായ കരങ്ങളാണ് പ്രവർത്തിച്ചതെന്ന് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കും.

യേശുവിനെ ക്രൂശിക്കുന്നതിനുള്ള വിധി ശരിവച്ച പൊന്തിയോസ് പീലാത്തോസിനെന്തു സംഭവിച്ചുവെന്ന് നോക്കാം. ആ സംഭവത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹത്തിന് വളരെയേറെ അസ്വസ്ഥത അനുഭവപ്പെട്ടു. യേശുവിന്റെ തിരുശരീരം സംസ്ക്കരിക്കുവാൻ അനുവാദം ചോദിച്ച് അരിമത്യക്കാരനായ യൗസേഫും നിക്കോദേമൊസും പീലാത്തോസിനെ സമീപിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം വളരെ പരിഭ്രാന്തിയോടെ "അവൻ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞോ?" എന്നാരാഞ്ഞതിനുശേഷം കൈകഴുകി. വീണ്ടും വീണ്ടും കഴുകി. അവനുണ്ടായ പരിഭ്രാന്തിയിൽ അവന് ഉറങ്ങാൻ സാധിക്കാതെയായി. *"ആ നീതിമാന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇടപെടരുത്. അവൻ നിമിത്തം ഞാൻ ഇന്നു സ്വപ്നത്തിൽ വളരെ കഷ്ടം സഹിച്ചു"* (മത്തായി 27:19) എന്ന് പീലാത്തോസിന്റെ ഭാര്യ ന്യായാസനത്തിൽ ഇരുന്ന പീലാത്തോസിനെ ആളെ വിട്ടറിയിച്ചുവെന്ന് അവരുടെ പേരു വെളിപ്പെടുത്താതെതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ബൈബിളിൽ ഈ ഒറ്റവാക്യത്തിൽ മാത്രമേ അവരെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം ഉള്ളൂ. ഭാര്യയുടെ ഈ ആവശ്യം അംഗീകരിക്കാതെ തന്റെ ഗവർണർസ്ഥാനം നിലനിർത്തുവാൻ വേണ്ടി യേശുവിനെ ക്രൂശിക്കുവാൻ ജനത്തിനേല്പിച്ചുകൊടുത്ത പീലാത്തോസിന് തന്റെ സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുക മാത്രമല്ല ഉണ്ടായത്; അദ്ദേഹത്തിന് ചിത്തഭ്രമം ബാധിച്ച് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു നടക്കേണ്ടതായി വരികയും, അവസാനം ആത്മഹത്യയിലൂടെ ദാരുണമായ അന്ത്യത്തിനു വിധേയനായിത്തീരുകയും ചെയ്തുവെന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയുടെ പേര് ക്ലോഡിയ പ്രോചുലയെന്നായിരുന്നുവെന്നും, അവരെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട വിശുദ്ധ പ്രോക്ലയായി പൗരസ്ത്യ കത്തോലിക്ക, ഓർത്തഡോക്സ്, എത്യോപ്യൻ മുതലായ സഭകൾ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായിയെന്നും മറ്റു രേഖകളിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും.

യേശുവിനെ ക്രൂശിച്ചതിനുത്തരവാദിയായ അക്കാലത്തെ നാടുവാഴിയായ ഹേരോദാവിനും ദാരുണമായ ഒരന്ത്യം തന്നെയാണുണ്ടായത്. തികച്ചും ജഢീകനായ അദ്ദേഹം യേശുവിന്റെ കാര്യത്തിൽ ഇടപെട്ട് നീതി നടപ്പാക്കുന്നതിനു പകരം യേശുവിനെ പീലാത്തോസിന്റെ അടുത്തേയ്ക്ക് തിരിച്ചയയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. അധമമായ ഉല്ലാസങ്ങളിലും ജഢീകമോഹങ്ങളിലും ആസക്തിപൂണ്ട് ജീവിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം

(ശേഷം പേജ് 23-ൽ)

70 years ago

Editorial

Church Weekly
18 March, 1951.

വലിയ നോമ്പുകാലം

മിശിഹാതമ്പുരാൻ തന്നെ നോറ്റ നോമ്പിന് ക്രൈസ്തവസഭ വളരെ പ്രാധാന്യം കൽപ്പിക്കുന്നു. ആ നോമ്പിനെ അനുസ്മരിച്ച് സഭാംഗങ്ങൾ ആചരിക്കുന്ന ഉപവാസകാലത്ത് പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥനകളും ആചാരനടപടികളും പുരാതന സഭകൾ എല്ലാംതന്നെ നടത്തിവരുന്നുണ്ട്. ഉപവാസം ഒരു പുണ്യകർമ്മമായും മനുഷ്യർ ആചരിക്കുന്നുണ്ട്. മോക്ഷം നേടുവാനും, പ്രത്യേകമായ വരദാനങ്ങൾ ലഭിക്കുവാനും നോമ്പു നടത്തുന്നവരാണധികവും. എന്തെങ്കിലും ആഗ്രഹസിദ്ധിക്കല്ലാതെ ആരും മിനക്കെടാറില്ലല്ലോ. രോഗങ്ങളിൽ നിന്നു മുക്തി നേടുവാൻ, പാപശാന്തി വരുത്തുവാൻ, ആത്മസംതൃപ്തി നേടുവാൻ, ഇങ്ങനെ പല അഭിലാഷങ്ങളും ഉപവാസത്തിന്റെ പിന്നിലുണ്ട്. യേശുക്രിസ്തു നോമ്പുകൊണ്ട് സാധിക്കുന്ന ഒരു കാര്യത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “ഈ ജാതി (സാത്താൻ) നോമ്പാലും പ്രാർത്ഥനയാലുമല്ലാതെ ഒഴിഞ്ഞു പോകുന്നില്ലെ”ന്നാണ് ആ ദിവ്യസന്ദേശം. എന്നാൽ സാത്താനെ ജയിക്കുവാൻ എത്രപേർ ഉപവാസം നടത്തുന്നുണ്ടെന്ന് ഒരു ആത്മപരിശോധന നടത്തുന്നത് പ്രയോജനപ്രദമായ ഒരു ആദ്ധ്യാത്മിക വ്യായാമമായിരിക്കും. ആത്യന്തികമായ ആ സദുദ്ദേശത്താൽ മാത്രം പ്രേരിതരായി ഉപവാസം നടത്തുന്നവർ വളരെ ദുർലഭമായിരിക്കുമെന്നു തന്നെ പറയാം. വലിയ നോമ്പുകാലത്ത് ഉച്ചവരെയും ഇരുപത്തിരണ്ടരവരെയും ഉപവസിക്കുന്നവർ പുരാണകഥാപാത്രങ്ങളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന കാലമാണിത്. ചെറുപ്പകാലത്ത് അങ്ങനെയുള്ള വല്ല ‘‘മറിപ്പ’’ന്മാരെയും ഇപ്പോഴത്തെ തലമുറ കണ്ടുമുട്ടിയിരിക്കാം. ഭാരതഭൂമിയിൽ ഒരു വലിയ “മറിപ്പ”നുണ്ടായിരുന്നു. ആത്മപവിത്രീകരണത്തിനും, സ്വജനപാപബോധത്തിനും, ശിക്ഷണത്തിനുമെല്ലാം ഉപവസിച്ച ആ മഹായോഗിയെ വെടിവെച്ചു കൊന്നിട്ട് നാലുകൊല്ല മായിട്ടില്ല. ലോകത്തിൽ മറ്റെവിടെയും കാണാത്ത ഒരു ഉപവാസപ്രേമം ഭാരതഭൂമിയിലുണ്ട്. ആ ദേശീയ ചൈതന്യം പാശ്ചാത്യപ്രായോഗിക സിദ്ധാന്തമർദ്ദനത്താൽ സംഹൃതമാകുന്നെങ്കിൽ ലോകത്തിന് അതൊരു മഹാവിപത്തായിരിക്കും. മഹാത്മജിയുടെ ജീവിതം ഉപവാസ കാര്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ ആകർഷിച്ചു. അതിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി സംശയിച്ചു നിന്നവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേരണാശക്തിക്കു വശംവദരായി. നമ്മുടെ സഭയിൽ ഉപവസിക്കുന്ന ചില മുത്തശ്ശികൾ അങ്ങുമിങ്ങും ഇന്നും കണ്ടേക്കാം. അവരും, ചില പുരോഹിതന്മാരും ഉച്ചവരെ ഉപവസിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അവർ ത്യജിക്കുന്ന ഭക്ഷണം “ഇല്ലാത്തവ”നു കൊടുക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിച്ചുകാണുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ ഉപവാസയജ്ഞത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നവർ പോലും ആ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കുന്നത് പരിതാപകരമായിരിക്കുന്നു. ഉപവാസം മൂലം മിച്ചിക്കുന്ന തുക ദരിദ്രസഹോദരർക്കും, ആവശ്യത്തിലിരിക്കുന്നവർക്കും നൽകപ്പെടേണ്ടവയാണ്. വലിയ നോമ്പുകാലം ഈ ഒരു പുണ്യപ്രവൃത്തിക്കു പറ്റിയ കാലഘട്ടമാണ്. 36-ാം ഞായറാഴ്ചയുള്ള കാതോലിക്കാ ദിനപ്പിരിവ് ഒഴിച്ചാൽ ഇതരഞായറാഴ്ചകളിൽ അങ്ങനെയൊരു സ്വമേധയാ ദാനത്തിന് സമുദായം സൗകര്യപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. ഓരോ ഞായറാഴ്ചയും സമുദായത്തിന്റെ ഉപവാസമിച്ചം സ്വരൂപിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ ഇടവകകൾ സംഘടിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നപക്ഷം ധനസഹായം അർഹിക്കുന്ന അനേകപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു ജീവശ്വാസം ലഭിക്കും. നോമ്പിലേക്കു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്ന സമുദായാംഗങ്ങൾ ഗൗരവമായി ചിന്തിക്കേണ്ട ഒരു വിഷയമാണിത്.

◎

കൽപ്പടവുകൾ-7

ഫാ. ജോണി ജോർജ്ജ്
കോർ എപ്പിസ്കോപ്പാ

ആദാമും ഹവ്വായും

"ദൈവം തന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചു; ആണും പെണ്ണുമായി അവരെ സൃഷ്ടിച്ചു" (ഉൽപത്തി 1:27). "യഹോവയായ ദൈവം മനുഷ്യനിൽ നിന്ന് എടുത്ത വാരിയെല്ലിനെ ഒരു സ്ത്രീയാക്കി; അവളെ മനുഷ്യന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ: ഇത് ഇപ്പോൾ എന്റെ അസ്ഥിയിൽ നിന്ന് അസ്ഥിയും എന്റെ മാംസത്തിൽ നിന്ന് മാംസവും ആകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു" (ഉൽപത്തി 2:22-23). "മനുഷ്യൻ തന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് ഹവ്വാ എന്ന് പേരിട്ടു; അവൾ ജീവനുള്ളവർക്കെല്ലാം മാതാവല്ലോ" (ഉൽപത്തി 3:20).

ഭൂമിയ്ക്ക് ഹീബ്രുഭാഷയിൽ 'അദ്മാ' എന്നാണ് പറയുന്നത്; മനുഷ്യന് 'ആദാം' എന്നുമാണ്. ഭൂമിയിൽ നിന്ന് അഥവാ മണ്ണിൽ നിന്ന് (പൊടിയിൽ നിന്ന്) എടുക്കപ്പെട്ടവനാണ് മനുഷ്യൻ. 'മനുഷ്യൻ' എന്ന പ്രയോഗം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തെ കാണിക്കുന്നു. ഇവിടെ 'മനുഷ്യൻ' എന്ന് പറയുമ്പോൾ എല്ലാ മനുഷ്യരെയും ആണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. ആദാമിനെപ്പറ്റിയുള്ള ചിത്രീകരണം നാമെല്ലാവരെയും പറ്റിയുള്ളതാണ്. *"യഹോവയായ ദൈവം നിലത്തെ പൊടികൊണ്ട് മനുഷ്യനെ നിർമ്മിച്ചിട്ട് അവന്റെ മൂക്കിൽ ജീവശ്വാസം ഊതി; മനുഷ്യൻ ജീവനുള്ള ദേഹിയായിത്തീർന്നു"* (ഉൽപത്തി 2:7). ദൈവം നമുക്ക് തന്നിരിക്കുന്ന ജീവശ്വാസമാണ് നമ്മെ ജീവിപ്പിക്കുന്നത്. മനുഷ്യർക്ക് മാത്രമായി ദൈവം നൽകിയ ദാനമാണ്, സ്വന്തസ്വരൂപവും സാദൃശ്യവും. മറ്റ് ജീവജാലങ്ങൾക്കെല്ലാം ജീവനുണ്ട്. സ്വന്തവചനം കൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കിയവയാണ് എല്ലാം, മനുഷ്യനൊഴിച്ച്. ദൈവം കൽപ്പിച്ച് ഉളവാക്കിയവയിൽ നിന്ന് ഒരു ഭാഗം എടുത്ത് സ്വന്തകൈകൊണ്ടാണ് 'ആദ'ത്തെ സൃഷ്ടിച്ചത്. ദൈവം നൽകിയ അതേ അസ്തിത്വമാണ് എല്ലാ മനുഷ്യർക്കുമുള്ളത്. മൃതശരീരത്തിൽ മണ്ണിടുമ്പോൾ "മനുഷ്യാ, നീ മണ്ണാകുന്നു; മണ്ണിലേക്കുതന്നെ തിരികെച്ചേരും..." എന്ന് ചൊല്ലുന്നത് ഈ വസ്തുതയിലേക്കാണ് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.

മനുഷ്യൻ സർവ്വ ജീവജാലങ്ങൾക്കും പേരു നൽകി. ഒരാൾക്ക് മറ്റൊരാളുടെ മേലുള്ള അധികാരത്തെ കാണിക്കുന്നതാണ് പേരുനൽകൽ. പേരു നൽകുന്നതു മറ്റൊരു കാര്യത്തെയാണ് സൂചിപ്പിക്കുന്നത് എന്ന് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നവരുണ്ട്. യിസ്രായേലിന്റെ ചുറ്റുപാടും ജീവിച്ചിരുന്ന ആളുകൾ ചില മൃഗങ്ങൾക്ക് ദൈവികശക്തിയുള്ളതായി കരുതിയിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഈജിപ്തിൽ മൃഗാരാധന നടന്നിരുന്നു. സിംഹങ്ങൾക്കും പാമ്പുകൾക്കും പ്രത്യേക ദൈവികശക്തിയുള്ളതായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. മനുഷ്യർ അവയെ വണങ്ങിയിരുന്നു. ഇതിനെ ഖണ്ഡിക്കുന്നതാണ് മനുഷ്യൻ അവയ്ക്ക് പേരിടുന്നത്. മനുഷ്യനാണ് മൃഗങ്ങളുടെ മേൽ അധികാരമുള്ളത്; മൃഗങ്ങൾ മനുഷ്യന്റെ മേൽ അധീശത്വം പുലർത്തുന്നില്ല. എല്ലാറ്റിന്റെയും മേൽ 'വാഴുന്നത്' മനുഷ്യനായിരിക്കണം.

മനുഷ്യൻ പേരിട്ട മൃഗങ്ങളിൽ നിന്ന് തനിക്ക് അനുരൂപമാ(യാ)യ ഒന്നിനെയും കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കാതിരുന്ന സാഹചര്യത്തിൽ ദൈവം "മനുഷ്യന് ഒരു ഗാഢനിദ്ര വരുത്തി; അവൻ ഉറങ്ങിയപ്പോൾ അവന്റെ വാരിയെല്ലുകളിൽ ഒന്നെടുത്ത് അതിനുപകരം മാംസം പിടിപ്പിച്ചു.

യഹോവയായ ദൈവം മനുഷ്യനിൽ നിന്നെടുത്ത വാരിയെല്ലിനെ ഒരു സ്ത്രീയാക്കി, അവളെ മനുഷ്യന്റെ അടുക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു. അപ്പോൾ മനുഷ്യൻ: "ഇത് ഇപ്പോൾ എന്റെ അസ്ഥിയിൽ നിന്ന് അസ്ഥിയും എന്റെ മാംസത്തിൽ നിന്ന് മാംസവും ആകുന്നു" (ഉൽപത്തി 2:21-23) എന്നു പറഞ്ഞു. "മനുഷ്യൻ തന്റെ ഭാര്യയ്ക്ക് 'ഹവ്വാ' എന്നു പേരിട്ടു" (ഉൽപ. 3:20). 'ജീവിക്കുന്നവരുടെ അമ്മ' എന്നർത്ഥം. നരനിൽ നിന്ന് എടുത്തതിനാൽ 'നാരി' എന്നും അവൾ അറിയപ്പെട്ടു (ഉൽപത്തി 2:23). അസ്ഥി മനുഷ്യശരീരത്തിലെ ഏറ്റവും ഉറപ്പും ശക്തിയുമുള്ള ഭാഗമാണ്. വാരിയെല്ല് ഹൃദയത്തോട് അടുത്ത് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതിനാൽ സ്നേഹവും ആർദ്രതയും പ്രകടമാക്കുന്നു. സ്ത്രീ (woman - നാരി - 'she-man'): ലിംഗഭേദമൊഴിച്ചാൽ മറ്റെല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും തുല്യത, പ്രകൃതത്തിൽ മാറ്റമില്ല. പുരുഷന് 'ഈഷ്' എന്നും സ്ത്രീക്ക് Ishak എന്നും മൂലപദം) പുരുഷനുള്ള തുണ. 'Eve' എന്നാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ. ഹീബ്രുവിൽ 'chawwah' എന്നതിന്റെ പരിഭാഷയാണ് ഹവ്വ. ജീവൻ പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന (life-giving) ജീവനുള്ള (living) ബന്ധം (kinship) എന്നെല്ലാമാണ് അർത്ഥം. മനുഷ്യർക്ക് ജന്മം നൽകുന്നവൾ, അഥവാ പ്രസവിക്കുന്നവൾ, എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് "ജീവിക്കുന്നവരുടെ അമ്മ" എന്ന വിശേഷണം നൽകുന്നത്.

'ഹവ്വാ' എന്ന മനുഷ്യസ്ത്രീയുടെ സൃഷ്ടിപ്പിനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരുന്ന രണ്ട് യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുണ്ട്. (1) പുരുഷനൊരു തുണ (help - mate) ആയാണ് പ്രഥമമായി അവൾ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത്. ആ ഒരു ബന്ധത്തിൽ (kinship) നിന്നാണ് പിന്നീടവൾ 'അമ്മ' എന്ന പദവിയിലേക്ക് ഉയർത്തപ്പെടുന്നത്. (2) 'പൊടി'യിൽ നിന്നാണ് മനുഷ്യൻ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടത് (dust refined). അവനിൽ നിന്നാണ് ഹവ്വ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്നത് (double refined).

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ സൃഷ്ടിപ്പിനെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ ശ്രദ്ധയിലേക്ക് വരുന്ന ഒരു വേദഭാഗമാണ് യെശയ്യാ 43:1-5. യാക്കോബിനോടോ (യിസ്രായേലിനോടോ) മാത്രമായി പറയുന്ന ഒരു കാര്യമായി ഇതിനെ എടുക്കേണ്ടതില്ല. മനുഷ്യവംശത്തോട് മുഴുവനുമായി പറയുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. *"ഇപ്പോഴേ യാക്കോബേ, നിന്നെ സൃഷ്ടിച്ചവനും, യിസ്രായേലേ നിന്നെ നിർമ്മിച്ചവനുമായ യഹോവ ഇപ്രകാരം അരുളിച്ചെയ്യുന്നു. ഭയപ്പെടേണ്ട, ഞാൻ നിന്നെ വീണ്ടെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നിന്നെ പേർ ചൊല്ലി വിളിച്ചിരിക്കുന്നു. നീ എനിക്കുള്ളവൻ തന്നെ... ഞാൻ നിന്റെ രക്ഷകൻ... ഞാൻ നിന്നെ സ്നേഹിച്ചിരിക്കുന്നു... ഭയപ്പെടേണ്ട, ഞാൻ നിന്നോടു കൂടെയുണ്ട്."* ഈ ഭാഗം നൽകുന്ന സന്ദേശം ഒരു വെല്ലുവിളിയായി നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണ്. ദൈവം സ്രഷ്ടാവും രൂപവത്കരണം നടത്തുന്നവനുമാണ് (creator and formator). പക്ഷേ നമ്മുടെ പ്രതികരണമെങ്ങനെയാണ്? ജീവിതത്തെ മെനയുന്നതിനും (moulding) രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനും (forming and shaping) മനുഷ്യന് ചുമതലയുണ്ട്. നന്മകളും തിന്മകളും ജീവിതസരണിയിലുണ്ട്. ചെയ്യാവുന്നതും ചെയ്യരുതാത്തതുമായ കാര്യങ്ങളും ഉണ്ട്. വിവേചനാശക്തിയുപയോഗിച്ച് (discretionary power) നാമതിനെ വിവേചിച്ചറിയണം. ഏദൻതോട്ടത്തിലെ "നന്മതിന്മകളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്റെ വൃക്ഷം" നൽകുന്ന സൂചന അതാണ്. ആ ശക്തി ഉപയോഗിക്കാതെ പിശാചിന്റെ പ്രലോഭനത്തിന് വഴിപ്പെട്ടപ്പോൾ ആദാമും ഹവ്വായും ദൈവത്തിൽ നിന്നകന്നു. അവർക്ക് ദൈവത്തിൽ നിന്ന് മറഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ആത്യന്തികമായി നമ്മുടെ വ്യക്തിത്വം ദൈവത്തോട് ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കണം (Identity with God). ഈ ഭാഗം നമുക്ക് നൽകുന്ന ശക്തമായ പ്രബോധനം ഒരർത്ഥത്തിൽ സൃഷ്ടികർമ്മ (creation) ത്തേക്കാൾ പ്രയാസമുള്ളതും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയാവശ്യമുള്ളതുമായ ഉത്തരവാദിത്തമാണ് - രൂപവത്കരണം (moulding and shaping). അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം ദൈവം സ്വരൂപത്തോടൊപ്പം സാദൃശ്യവും മനുഷ്യന് നൽകിയത്. ◎

(പേജ് 12 തുടർച്ച) ***(ദുഃഖവെള്ളിയാഴ്ച)***

കളും നമ്മുടെ പാപങ്ങളും ഏറ്റുവാങ്ങുന്ന യേശുവിന്റെ കരുണയുടെ മുഖമാണ്. ഓരോ കുരിശടയാളത്തിലും നാം പതിക്കുന്നത് യേശുവിന്റെ മുഖമുദ്രയാണ്. ആ കുരിശിനെ സാമ്രാജ്യങ്ങൾ കീഴടക്കുന്നതിന്റെ അടയാളമായി, സൈനികബലത്തിന്റെ ചിഹ്നമായി, ഭൗതിക വിജയഭേരിയുടെ അകമ്പടിയോടെ ഉയർന്ന സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം സ്ഥാപിക്കുമ്പോൾ ക്രൂശിതനായ യേശുവിന്റെ മുഖം നാം മറക്കരുത്. അത് വിനയത്തിന്റെയും കരുണയുടെയും മുഖമാണ്.

രണ്ടായിരത്തിയഞ്ഞൂറ് വർഷങ്ങൾക്കപ്പുറം ഇന്ത്യയിൽ പ്രചരിച്ചു തുടങ്ങിയ ആർദ്രമായ വാക്കാണ് കരുണ. ഭാരതവർഷം ലോകത്തിന് നല്കിയ ഏറ്റം ഉദാത്ത സുന്ദരമായ വാക്കാണ് കരുണ. അതിന്റെ മൂർത്തരൂപമാണ് ക്രൂശിതനായ യേശുവിന്റെ മുഖത്ത് നാം കാണുന്നത് തീവ്രമായ ദുഃഖങ്ങളിലൂടെയും പരീക്ഷകളിലൂടെയും കടന്നുപോകുന്ന ഏതൊരു മനുഷ്യനും നോക്കിക്കാണേണ്ടതാണ് ആ മുഖം. അസഹനീയമെന്ന് തോന്നുന്ന എല്ലാ വേദനകൾക്കിടയിലും നമുക്ക് വലിയ പ്രത്യാശ നല്കുന്ന മുഖമാണത്.

"ആകയാൽ നാമും സാക്ഷികളുടെ ഇത്ര വലിയോരു സമൂഹം നമുക്ക് ചുറ്റും നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടു സകല ഭാരവും മുറുകെ പറ്റുന്ന പാപവും വിട്ട് നമുക്കു മുമ്പിൽ വെച്ചിരിക്കുന്ന ഓട്ടം സ്ഥിരതയോടെ ഓടുക. വിശ്വാസത്തിന്റെ നായകനും പൂർത്തി വരുത്തുന്നവനുമായ യേശുവിനെ നോക്കുക; തന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചിരുന്ന സന്തോഷം ഓർത്ത് അവൻ അപമാനം അലക്ഷ്യമാക്കി ക്രൂശിനെ സഹിക്കയും ദൈവസിംഹാസനത്തിന്റെ വലത്തുഭാഗത്തു ഇരിക്കയും ചെയ്തു. നിങ്ങളുടെ ഉള്ളിൽ ക്ഷീണിച്ചു മടുക്കാതിരിപ്പാൻ പാപികളാൽ തനിക്കു നേരിട്ട ഇങ്ങനെയുള്ള വിരോധം സഹിച്ചവനെ ധ്യാനിച്ചുകൊൾവിൻ." (എബ്രായർ 12:1–3) ◎

(പേജ് 18 തുടർച്ച) ***(യേശുവിനെ ക്രൂശിക്കുവാൻ)***

വളരെയേറെ കഷ്ടതകൾ സഹിച്ച് തന്റെ 69–ാമത്തെ വയസ്സിൽ മരണപ്പെടുകയാണുണ്ടായത്.

യേശുവിനെ ഒറ്റിക്കൊടുത്ത യൂദാസിനും യേശുവിനെ കുരിശിലേറ്റിയതിലുള്ള പങ്ക് വളരെ വലുതായിരുന്നു. യേശുവിനെ തന്റെ ശിഷ്യനായ യൂദാസ് ഒറ്റിക്കൊടുക്കുമെന്ന് മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ, ശിഷ്യന്മാരുമായി സെഹിയോൻ മാളികയിൽ അന്ത്യഅത്താഴത്തിനിരിക്കുമ്പോൾ യൂദാസിനേക്കുറിച്ച് യേശു നടത്തിയ പ്രസ്താവന വളരെ ഗൗരവമേറിയതായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. *"മനുഷ്യപുത്രൻ പോകുന്നത് തന്നെക്കുറിച്ച് എഴുതിയിരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ സത്യം. മനുഷ്യപുത്രനെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന മനുഷ്യനോ അയ്യോ കഷ്ടം! ആ മനുഷ്യൻ ജനിക്കാതിരുന്നുവെങ്കിൽ അവനു കൊള്ളായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞു"* (മർക്കോസ് 14:21). യൂദാസിന് എന്തു സംഭവിച്ചുവെന്ന് തിരുവെഴുത്തിൽതന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കുറ്റമില്ലാത്ത രക്തത്തെ കാണിച്ചുകൊടുത്തു പാപം ചെയ്തുവെന്നു പറഞ്ഞ് തനിക്കു പ്രതിഫലമായി ലഭിച്ച മുപ്പതു വെള്ളിക്കാശ് മന്ദിരത്തിൽ എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞ്, യൂദാ തൂങ്ങിമരിച്ചു.

യേശുവിനോടൊപ്പം ക്രൂശിക്കപ്പെട്ട വലതുഭാഗത്തെ കള്ളൻ കുരിശിൽ അനുതപിച്ചതുമൂലം അവന് ക്രിസ്തുവിനോടൊപ്പം പറുദീസയിൽ സ്ഥാനം ലഭിച്ചുവെന്ന് തിരുവെഴുത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. യേശുവിനെ കുറ്റക്കാരൻ എന്നു വിധിച്ചവരും കുരിശിലേറ്റിയവരും യേശുവിന്റെ രണ്ടാംവരവിൽ മറ്റു മൃതന്മാരോടും ജീവനുള്ളവരോടും കൂടെ അവന്റെ ന്യായാസനത്തിനു മുൻപിൽ അവിടെനിന്നുമുള്ള വിധി കാത്തുനിൽക്കേണ്ടിവരുമെന്നുള്ളത് സ്പഷ്ടമാണ്.

'നിൻ വിധി ചെയ്തോർ
വിധിയേൽക്കുമ്പോൾ
വിധിയേൽക്കരുതെ നാഥാ ഞങ്ങൾ' ◎

Reflections

Leela Kuruvilla

The Purpose of Lent

We are halfway through the Lent. We observe fasting for different durations, on different occasions in a year. Sometimes we wonder why we do so! Fasting, repentance and abstinence from certain things are occasionally practised by all religions. The Hindus observe fasting and abstinence on various special days like Amavasya, or if someone in the family goes on a pilgrimage to places like Sabarimala. The Muslims observe strict fasting throughout the day during festivals like Ramzan and Bakrid. Apart from all these religious practices, intermittent fasting has gained popularity as a means to remain healthy.

Coming back to the Lent of 40 days plus passion week totalling 50 days, some Christians ask why we should observe this Lent and repentance now, since our Lord has already paid in full on the cross for our sins. They believe, the balance sheet is already tallied, and so why reopen it. Some try to argue that nowhere in the Bible it is said that we must fast or observe Lent.

In St. Matthew 6:16, we read, **"When you fast, do not be sombre like the hypocrites, for they disfigure their faces to show men they are fasting".** It is not written **"if you are fasting";** it is **"when you fast".** So fasting or observing Lent is a practice, and it is not optional. Our Lord assumes that we will fast and pray. He Himself had fasted for 40 days, even after which He was tested by Satan at Mount Sinai. So He wants us to observe Lent. He has said that *without prayer and fasting, Satan will not leave us*.

Regarding the purpose of Lent, just as a vehicle needs regular servicing for its smooth running, we also need spiritual overhauling and servicing from time to time. It is only during these periods of fasting that we become more conscious of our shortcomings. Only when a restriction is placed, we realize the value of what we have been enjoying. Even if we are unable to observe Lent in all aspects, with all the timely prayers, abstinence from all non-vegetarian items including milk, and strict fasting till dusk, we can at least observe moderation on our extravagance in food, entertainment and other pleasures. Then our minds slowly move away from these addictions, and we get more time to reflect, repent and pray. For people whose lives are generally easy, Lent is a time to empathize with those who cannot afford luxuries or even simple needs.

Lent is a time for spiritual renewal. It is a time not only to prepare ourselves to honour the memory of Christ's passion, death and resurrection, but also a time to renew and restore our relationship with God. Lent is a time set apart to curb ourselves from the rush for worldly accomplishments and enjoyments.

When we fast or abstain from certain things, we may feel the pang of 'physical' hunger or thirst, but we realize that this leads to 'spiritual' hunger and thirst. Fasting is a prelude to the joy of the feast that follows. The pain of hunger and abstinence at Lent enables us to truly celebrate the feast of Easter. So the observance of Lent prepares us to enjoy the eternal Heavenly Feast with our Lord. ◎

Bank of India

Relationship beyond banking

ബാങ്ക് ഓഫ് ഇന്ത്യ

യു.സി. കോളജ് ശാഖ, ആലുവ

ടെലഫോൺ : 0484 2603838, 2606491

Mob : 9496310982

- സേവിംഗ്സ് ബാങ്ക് നിക്ഷേപം
- ഹ്രസ്വകാല/ദീർഘകാല
- സ്ഥിരനിക്ഷേപങ്ങൾ
- പ്രവാസി (NRE) നിക്ഷേപങ്ങൾ
- റിക്കറിംഗ് നിക്ഷേപങ്ങൾ
- ഇൻഷുറൻസ് പദ്ധതികൾ
- സ്വർണ്ണനാണയങ്ങൾ

- മുതിർന്ന പൗരന്മാർക്ക് കൂടുതൽ പലിശ
- ATM, BTM, Net Banking സൗകര്യങ്ങൾ
- ഭവന വായ്പ
- വാഹന വായ്പ
- വ്യാപാര വായ്പ
- സ്വർണ്ണപ്പണയ വായ്പ
- കാർഷിക വായ്പ

വിശദവിവരങ്ങൾക്ക് മാനേജരുമായി ബന്ധപ്പെടുക.

Kingdom of God - 2

Dr. T. Jacob John

The Secrets of the Kingdom of God

One day, the disciples came and asked Jesus: “Why do you speak to them in parables?” He answered: "*Because it has been given to you to know the mysteries of the kingdom of Heaven, but to them it has not been given*". The New Testament in Modern English translates this portion as: "*Because you have been given the chance to understand the secrets of the kingdom of Heaven*" (Matthew 13:10-11).

Oh, how I wish we had been taught these secrets through our Sunday school classes and the sermons on Sundays, but alas, even the Apostolic Churches seem not to have done full justice to the gospel of Jesus. The words Jesus spoke immediately thereafter are stinging: "*For whoever has, to him more will be given, and he will have an abundance, but whoever does not have, even what he has will be taken away from him. Therefore I speak to them in parables, because seeing they do not see, and hearing they do not hear, nor do they understand.*" In Modern English translation: "because they go through life with their eyes open, but see nothing, and with their ears open but understand nothing of what they hear" (Matthew 13: 12-13).

Apostle Matthew and also the evangelists Mark and Luke wrote about the very beginnings of the ministry of Jesus as the Messiah, Christ, the Anointed One. Each introduced the inauguration of the ministry, telling us that Jesus began teaching the good news of the kingdom of Heaven, or, the kingdom of God.

"*When Jesus heard that John had been put in prison, He departed to Galilee...From that time on Jesus began to preach and to say: Repent, for the kingdom of Heaven is at hand*" (Matthew 4:12,17). "*Now after John was put in prison, Jesus came to Galilee, preaching the gospel of the kingdom of God*" (Mark 1:14,15). So, ‘the kingdom of Heaven’ and ‘the kingdom of God’ are synonymous.

Some others have suggested that they are not synonymous. The phrase ‘kingdom of Heaven’ is what apostle Matthew preferred and wrote more frequently than the other phrase - ‘kingdom of God’ (Matthew 12: 28; 19: 24; 21: 31, 43). Some take this to mean that apostle Matthew deliberately chose the two for some specific reason. I will present the reason why that may not be the case. Matthew 19: 23, 24: "*Assuredly I say to you that it is hard for a rich man to enter the kingdom of Heaven...it is easier for a camel to go through the eye of a needle than for a rich man to enter the kingdom of God.*" Evangelists Mark and Luke preferred the phrase ‘kingdom of God’ in their gospels.

John's baptism in the river Jordan was linked to repentance and the admission or confession of sins. Repentance means change of heart, turning around in a new direction, introspecting on the sins from which cleansing was needed. Ethics and

compassion, with their fruits of honesty, fairness and justice, are greatly subsumed in the kingdom of God concept. Jesus was continuing what John had begun. John had preached: "Repent, for the kingdom of Heaven is at hand" (Matthew 3:2). John elaborated upon it: "Therefore bear fruits worthy of repentance, and do not begin to say we have Abraham as our father". People asked him, what shall we do then? John answered: "He who has two tunics, let him give [one] to him who has none; and he who has food, let him do likewise." To the tax collectors he said: "Collect no more than what is appointed for you." To the soldiers he said: "Do not intimidate anyone or accuse falsely, and be content with your wages" (Matthew 3:10-14).

If we paraphrase these in the contemporary context and language, these problems are so real even today, amongst us - Christians, the well-to-do, the government officers and the police. We cannot ignore the call to duty in the kingdom of God in which we are citizens. We cannot pride ourselves and say we have apostle Thomas as our founder, and fail to bear the fruits worthy of repentance. What is the role of our Churches in these matters?

Luke was most probably trained rigorously as a physician (very likely in Greek Medicine) and such training perhaps guided him to research on what he wrote. So Luke had an eye for important details. He pinpointed where in Galilee Jesus began his preaching: in Nazareth, his hometown. In the synagogue, on one Sabbath day, Jesus stood up to read. "And He was handed the book of the prophet Isaiah. And when he had opened the book, He found the place where it was written:

The Spirit of the Lord is upon me, because He has anointed me to preach the gospel to the poor. He has sent me to heal the broken-hearted, to preach deliverance to the captives and recovery of sight to the blind, to set at liberty those who are oppressed; to preach the acceptable year of the Lord.

Then He closed the book, and gave it back to the attendant and sat down. And the eyes of all who were in the synagogue were fixed on Him. And He began to say to them, "*Today this scripture is fulfilled in your hearing*" (Luke 4:17-21). So here is an explanatory note on the preaching that was mentioned in the gospels according to Matthew and Mark. Jesus added health and healing to the sick, liberation to the oppressed, exemplified by bringing to attention the brokenhearted and the blind.

The word Messiah is Hebrew for the anointed one. In Greek it is Christos; in English, Christ. So what Jesus said was that He was the anointed one, anointed or appointed by God, for whom the Jews were waiting. "Today this scripture [prophecy] is fulfilled as you heard me read it" - and it was as Christ, with authority, He was preaching the good news of social and economic justice, healing and health, release from all sorts of oppression. These, then, are integral to the gospel of the kingdom of God.

As a matter of detail, Luke mentioned that 'work' had already been begun in Capernaum, most probably healing of the

sick, not preaching the good news. People in the synagogue in Nazareth asked: "Whatever we have heard *done* in Capernaum, *do* also here in your country" (Luke 4: 23).

When Jesus sent out the twelve disciples, what was their commission? Apostle Matthew, as a ledger-keeper enumerated the names of the twelve, and described their mission, which included among others, what to preach: "The kingdom of Heaven is at hand" (Matthew 10: 1- 4, 7). J.B. Phillips translated the version directiy from Greek as: "As you go, proclaim that the kingdom of Heaven has arrived".

Fast forward about three years. Luke described the discourse or teaching at the last supper also. "And I bestow upon you a kingdom, just as My Father bestowed one on Me, that you may eat and drink at My table in My kingdom and sit on thrones judging the twelve tribes of Israel" (Luke 22: 29, 30). He also said to them: "Yet I am among you as the One who serves" (Luke 22: 27). When the king Himself acts like a servant, everyone else in the kingdom is also required to become a servant to others; *not to be ministered unto, but to minister.* That was chosen by Ida Scudder, as the motto of the Christian Medical College in Vellore.

Now all pieces are beginning to fall in place. At the close of His ministry in the world, He announces and bestows the kingdom; He Himself is the King as He confirmed to Pontius Pilate and Pilate endorsed and declared, Jesus Nazorenus Rex Judaeorum, -- Nazarene Jesus Jews' King.

Apostle John was an influential person. "Simon Peter followed Jesus and so did another disciple. Now, that disciple was known to the high priest, and went with Jesus into the courtyard of the high priest. But Peter stood at the door outside. Then the other disciple, who was known to the high priest, went out and spoke to her who kept the door, and brought Peter in" (John 18: 15-16). Apostle John was referring to himself as the other disciple. And he described what went on in Pilate's court as well. Jesus said: "My kingdom is not of this world. If My kingdom were of this world, My servants would fight, so that I should not be delivered to the Jews; but now My kingdom is not from here. Pilate therefore said to Him: Are You a king then? Jesus answered: You say rightly that I am a king. For this cause I was born, and for this cause I have come into the world, that I should bear witness to the truth. Everyone who is of the truth hears my voice" (John 18: 36-37).

The Jews were actually waiting and hoping for the kingdom of God, as Luke explains: "Behold, there was a man named Joseph, a [Jewish] council member, a good and just man. He had not consented to their counsel and deed. He was from Arimathea, a city of the Jews, who himself was also waiting for the kingdom of God" (Luke 23: 50, 51). Apparently, or rather obviously, what people expected was a political kingdom, earthly kingdom, a specific contextual necessity, rather like an opportunity for an *avatar*.

Judaism did not have the concept of *avatar*, which was deemed necessary by ancient Indian thinkers, philosophers, poets and writers -- a limited-purpose

avatar to solve a local problem. Unless God reveals it, we humans can never be sure about what we figure out ourselves about God. Also, when we are stuck with insoluble problems we need God to intervene. In a way the prophetic expectation of the Jews was also a limited –purpose Messiah to liberate the Israelites from foreign domination into a free nation, an independent kingdom.

That was not the true prophetic depiction of the kingdom. What John and Jesus unveiled was a kingdom of Heaven right here on earth - a kingdom of the minds and spirits of people, a spiritual kingdom. John the Baptist had announced that the kingdom of God was at hand, round the corner, imminent. Was he not announcing that Christ was going to establish the kingdom without delay?

A kingdom has to have a king. The Jewish people expected a king as a ruler and his kingdom as a nation, overthrowing the Roman occupation of Palestine. Jesus had to teach them that His kingdom was entirely different - yet that He was the king of His kingdom. His kingdom was not going to be just for the Jews alone or just in Palestine alone. The Jewish thinkers, priests, lawyers, theologians, Saul (before he became Paul) included, missed the boat altogether, so to say. As the butterfly emerges from its pupa, the New Testament, faith and theology, emerged out of the old in a seemingly seamless manner, but the new took off and flew in a new direction, in a new style. The kingdom links the past with the present in such a manner that each of us can be its citizen. If citizens, we have an ambassadorial function of the kingdom, to the peoples of the worldly kingdoms.

The kingdom of God was preached first, then repeated throughout His ministry, and finally declared established by the king Himself. All those, then, who accept the kingship of Jesus and pledge and practise loyalty to the king, are citizens in the kingdom of God. They, we, are all dual citizens - citizens of an earthly nation and also of a virtual nation, kingdom, not worldly or earthly, not physical, but metaphysical, spiritual, God's or Heaven's kingdom, here on earth, among and within people, us, and many others, and not only in Heaven. If the kingdom of Heaven and the kingdom of God are one and the same, then, Heaven and earth are bridged by the kingdom and the king. How profound!

Is not the very foundation of the events and developments that followed the resurrection of Jesus, that which we capsulize in the word Church, the kingdom of God? All the Jews who believed that Jesus was the anointed one of God, the Messiah, Christ, inherited the kingdom. And after the crucifixion, death, burial, and resurrection, the kingdom was open to all, Samaritans, Greeks, Romans, Ethiopians and Indians, the whole world, children and adults, male, female, eunuch.

All of us, citizens of the kingdom, have great privileges as well as important duties. These, then, are to be clarified through continued meditations by every citizen of the kingdom of God. The kingdom of God is fundamental to everything else in our faith, organisations, rituals and mission and commission.

(To be continued)

Gleanings

Dr. Raju K. John

Prima Donna and Programmatic Approaches in Scientific Research

(Continued)

2. Prima Donna Research - Discovery of antibiotic

Consider, for example, the life expectancy at birth of humans. It remained below 30 throughout the history of the human race till the early twentieth century because of high infant and child mortality rates, death due to epidemics, death of mother during delivery, and malnutrition. The life expectancy has since shot up and in Kerala it is now around 75. This breakthrough was made possible by a series of scientific discoveries made by Prima Donna scientists spanning half a millennium. We now know that two of the four biggest killer diseases in the history of human race, tuberculosis and plague are caused by bacteria. Bacterial infections were brought under control with the discovery of antibiotics.

The discovery of the first antibiotic, penicillin, was the culmination of a series of scientific discoveries spread over centuries. Let us see how it all happened.

In the middle of the fourteenth century, 30 to 60% of Europe's population was annihilated by Plague known as Black Death. Several hypotheses were put forward regarding the causes of this epidemic. Many people thought that it was divine retribution for the sins of humanity, and groups of people known as flagellants would walk from town to town whipping themselves in atonement. Others tried to lay the blame on outsiders or minority groups - Jews, for example, were accused of poisoning the wells.

Scholars at the University of Paris, after a serious investigation, concluded that the plague was caused by a combination of earthquakes and astrological forces. Perhaps this was the first reported case of Programmatic Research.

But the exact cause of the plague - now we know that it is caused by bacteria - was established only centuries later. Bacteria were discovered by Antoine van Leeuwenhoek, a Dutch man whose hobby was grinding lenses to make microscopes and studying tiny objects. Grinding glasses to make lenses of the right curvature was a laborious process. He could make microscopes with magnification up to 500. This he used to study tiny objects in water, tear, saliva and anything he could find and thus he stumbled upon bacteria and Protozoa which he called animalcules (1676). He did not know that bacteria caused diseases. It was Louis Pasteur who discovered the connection in 1862. Later in 1894, the cause of the plague was identified by Alexander Yersin as a very tiny bacterium that was brought to Europe along the trade routes from Asia carried by fleas on rats.

Alexander Fleming, a British medical scientist, discovered what was to be one of the most powerful of all antibiotics -

penicillin - by accident. It was one of the most important medical advances in history. He had gone on vacation in August, 1928. On the morning of September 3, after his return from vacation, Prof. Fleming was having a clear up of his cluttered laboratory. He was sorting through a number of glass plates that had previously been coated with staphylococcus bacteria as part of the research he was doing. One of the plates had some mould on it. The mould was in the shape of a ring and the area around the ring seemed to be free of the bacteria staphylococcus. The mould was penicillium notatum. Fleming had a lifelong interest in ways of killing bacteria and he concluded that the bacteria on the plate around the ring had been killed off by some substance that had come from the mould. Further research on the mould revealed that it could kill other bacteria and that it could be given to small animals without any side effects. The bacteria-killing substance found on the mould was isolated - penicillin, world's first antibiotic. In 1941, it was administered to a patient with an infected wound on the verge of death and he recovered.

Fleming had a genius for technical ingenuity and original observation and so had Leeuwenhoek. Neither Leeuwenhoek nor Fleming found what they were looking for. Whatever they found, they found by accident. We may say that they were lucky and that their discoveries were by chance. Both Leeuwenhoek and Fleming were keen observers and didn't ignore anomalies and unexpected behaviour. It is these qualities, more than luck, that helped them in their discoveries. Louis Pasteur said, ‘Chance favors only the prepared mind’. The stories behind the discovery of bacteria and penicillin give a glimpse into Prima Donna research. Prima Donna scientists are out there to satisfy their curiosity, passionate about knowing nature and its laws and they stumble upon things that they never looked for. Such fortunate discovery by accident is called serendipity. Prima Donna research and serendipity go hand in hand.

(To be continued)

Life Style

Dr. Annie David

Fight Your Pride

Pride may be a vice or a virtue depending on what you are proud about. If you are proud of your material possessions or achievements, your pride could be a vice, which should be fought out of your nature. This kind of pride usually stems from contentment and confidence, both of which are virtues, not vices. But it is very important to be clear about what you mean by contentment. It is good to be contented with what you are and what you have, because unfounded aspirations are undesirable, and should never be entertained; they may lead you to frustration and discouragement, which could literally eat you up. But, on the other hand, if your contentment leads you to complacency and then to pride, then it turns into a vice. The right kind of contentment should give you the feeling that you still have enough on your hands to keep yourself going on purposefully; it should never allow you to stagnate; and then it is a virtue.

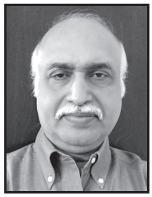
Likewise, you need your confidence, in order to be successful in what you are doing. But if you become overconfident, it could lead you to attempt more than what you have the ability to accomplish, and it could put you into trouble. This happens when your overconfidence turns into pride, which it often does. Both contentment and confidence can be virtues to be aspired for, provided that they are kept within their advisable limits. If you allow them to overstep their limits and grow towards pride, then eventually, pride would be the result – the wrong kind of pride, which should be fought out of your nature.

On the contrary, if you are proud of your religious or cultural heritage, for example, then, it is a commendable kind of pride, and by all means, you should keep it up, and try to live up to it. Therefore, what is important is what you are feeling proud about. You may tell yourself that it is wrong to feel proud about your possessions and your achievements; you would like to be humble in your behaviour to others. But you cannot tell yourself to be humble; humility cannot be fabricated with effort. It has to originate from somewhere else, spontaneously; it is an attitude of the mind. One effective way in which you can deal with your pride is to have a different attitude towards your possessions and your achievements. If you take them as the reflections of your own capabilities, then, naturally, you will feel proud about them. On the other hand, if you can get yourself to believe that some force beyond your control enabled you to make those achievements, that would be the best way to fight your undesirable kind of pride. Be thankful to God for what He, in His abundant mercy, has bestowed upon you, and all your wrong pride will flee and disappear. Thankfulness and unconditional dependence upon God would be your most powerful weapons against all your unwanted pride. Humility will flow into you, and you will spontaneously become humble in your behaviour. Feigned humility melts away before discerning eyes. Be thankful to God, and become genuinely humble ! ◎

Last Page

M.G. Kuruvilla

SONGS - LYRICS TUNES & SINGING

Lyrics, Tunes and Singing make a song. It occurs to me so whenever I listen to a beautiful song. Out of the thousands and thousands of songs ever created, we may be familiar with a few, and among them some leave an everlasting impression on us.

Every time I listen to a song, the lyrics, tunes and singing have kept me spellbound, with the variety of talents behind it. Lyrics occur to one, another supplies the tune and yet another lends his voice to suit the contents and mood. Sometimes it can be one and the same person, but then it is a combo of his multiple talents... all-in-one! It is a wonder how the lyrics and tunes originate and how the singing complements these to make a song.

In the olden days, it was lyrics first and tunes next; but now sometimes it is tunes first and lyrics next! Which is better, we can judge only by the outcome. Whatever it may be, I see God's hand in the merger of such a variety of talents to create the beautiful end-product.

The Old Testament in the Holy Bible vouches for the distribution of talents. The construction of Noah's Ark, the Tabernacle and the Temple of Jerusalem bear testimony to this. (Genesis 4:10-22; Exodus 31:1-6; 1 Chronicles 28). God puts different talents into different people whom He selects for a purpose or mission. The New Testament also tells us about the distribution of talents and St. Paul is very eloquent in this respect in 1 Corinthians 12. Jesus Christ elucidates this with the parable of the talents (Matthew 25:14-30). All these point to the hand of the Omnipresent, Omnipotent, Omniscient and Omni benevolent Creator. The design of the human body itself remains a permanent wonder, as also the placement of the variety of talents in our little brains. "I praise you because I am fearfully and wonderfully made." (Psalm 139:14)

Earlier, music was the monopoly of a few, but now innovations like the realty shows help to bring out younger talents, which otherwise would have faded away in some dark corners; the role of sponsors and promoters is also important.

Moses was intelligent but vocally challenged; so God arranged his brother Aaron to give voice to his ideas! Similarly lyrics occur to one, tunes to another and singing to yet another, the faculties being distinct and different. This is however not limited to music; it is true in our life as well. When the multitude was hungry, the precious five loaves of bread came out of the open hands of a little boy and Jesus performed a miracle with it. When the devastating floods swallowed some parts of Kerala, unknown people from other parts rushed in to save the affected.

People from different parts of India come together to build the fortress called "Soldiers" guarding our borders day and night. Unfortunately, we remember them only when "Home they brought her warrior dead!" (Alfred, Lord Tennyson). We are a pack of talents, but do we realise our mission and vision? Do we care to share? When we join together and contribute our mite, life becomes a beautiful melody, praising, acknowledging and manifesting the presence of God. ◎

March 2021/Church Weekly/RNI No. 3216/57
Registered No. KL/ALY/0029/2021-23
Licence No. KL/CR/ALY/WPP-01/2021-23
Licensed to Post Without Prepayment.

Price : Rs. 10/-
Vol.75
Issue 3
Date of Publication : 15/03/2021

Printed by KURUVILLA M. GEORGE, published by KURUVILLA M. GEORGE on behalf of the Alwaye Fellowship House Association, Aluva – 683102 and printed at the Alwaye Press, Friendship House, Aluva – 683101 and published at the Alwaye Fellowship House, U.C. College P.O., Aluva - 683102. Editor: KURUVILLA M. GEORGE